

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

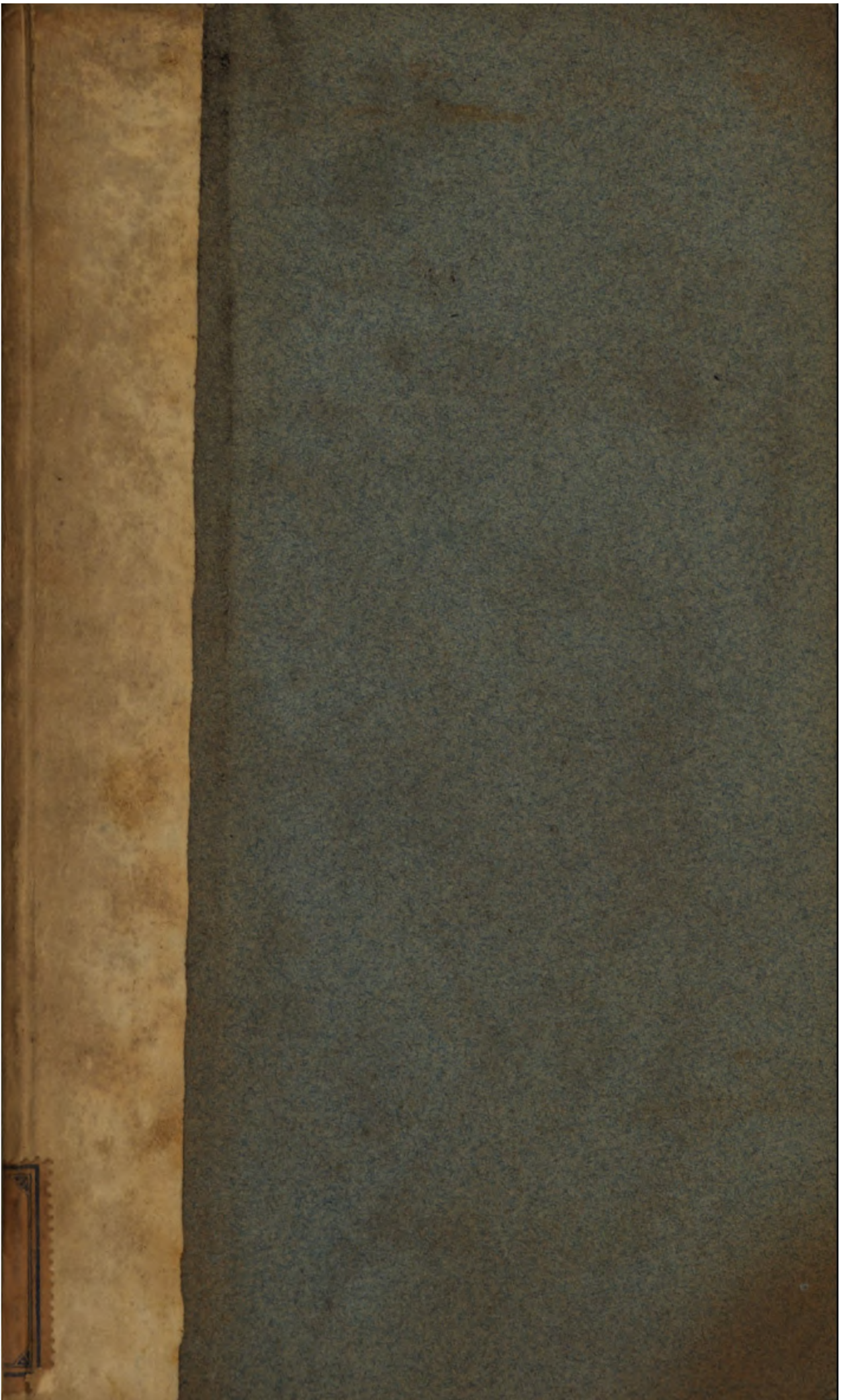
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

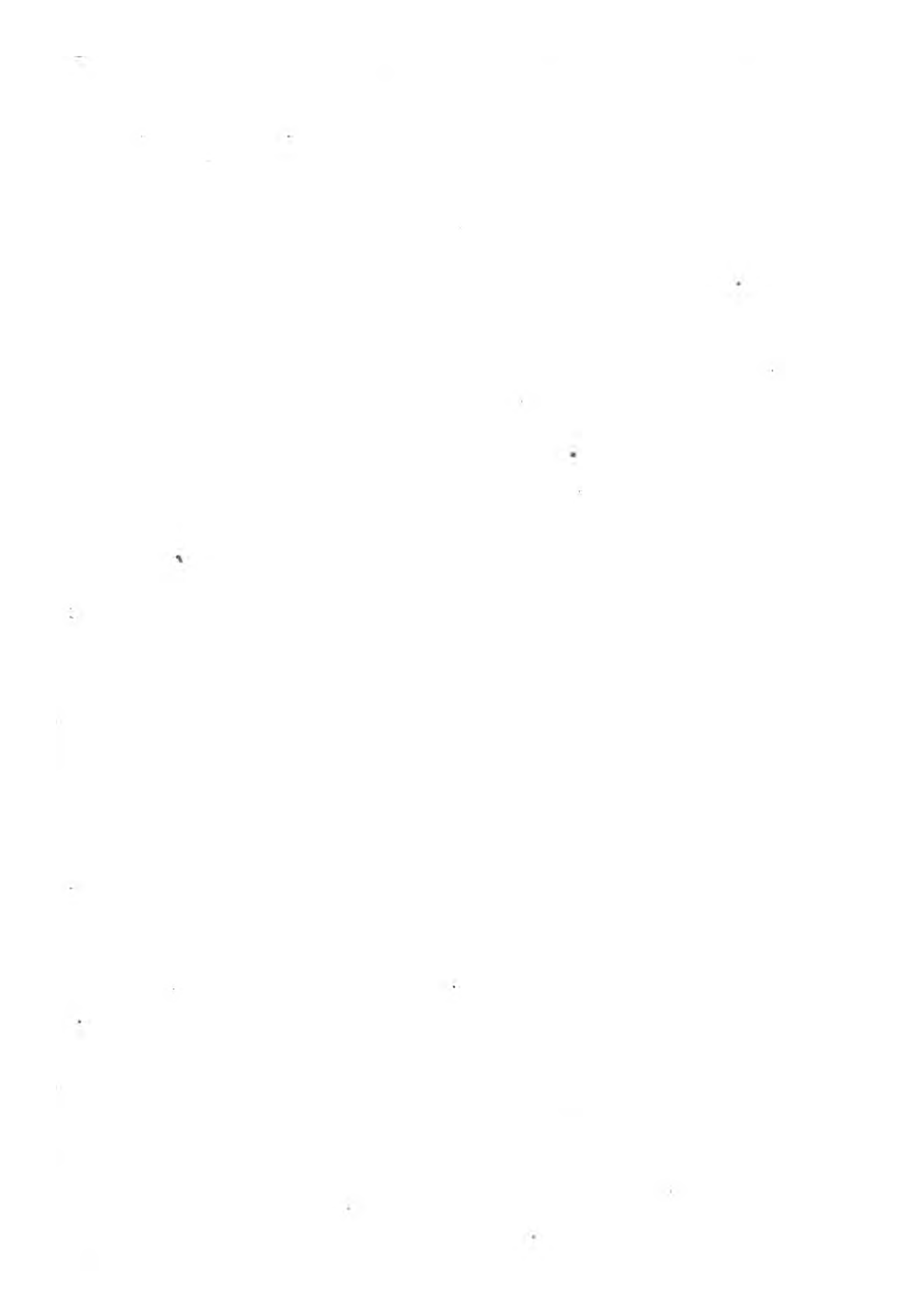
<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

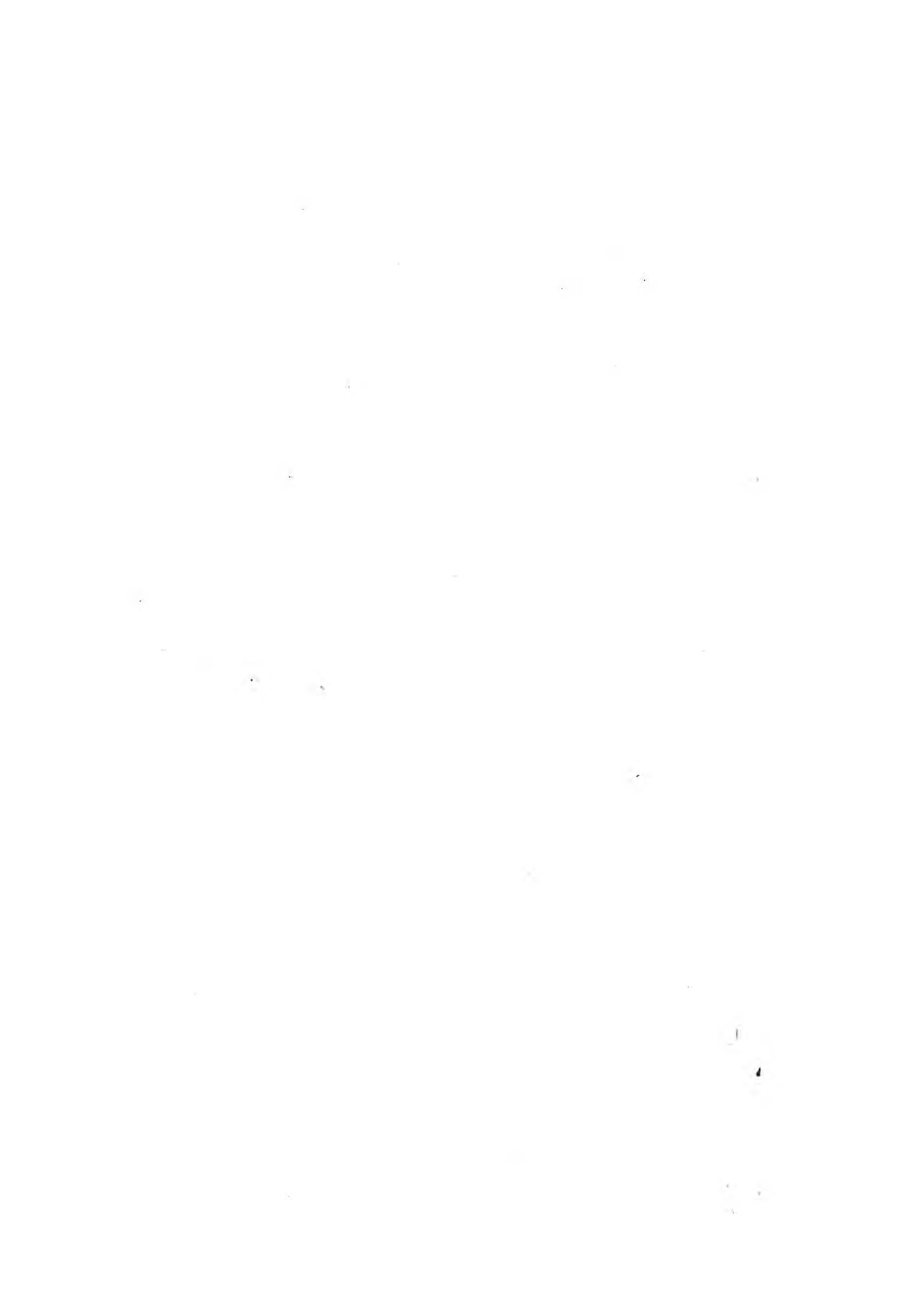

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

From the Author
MOSCHI

IDYLLIA TRIA,

GRÆCÈ.

NOTIS ILLUSTRAVIT

IN USUM STUDIOSE JUVENTUTIS

E. COGAN.

Graii ingenium, Graii dedit ore rotundo
Musa loqui.

TYPIB. J. DAVIS,

A. D.

MDCXCIV.

292 e 144

LECTORI BENEVOLO.

QUID me potissimum impulerit ad huncce libellum conscribendum ac edendum, sic paucis habeto. Ex quo pueros aliquot Græcis et Latinis literis erudiendos suscepi, omnes meas curas cogitationesque in hoc contuli, ut eorum profectibus, quacunque possem ratione, inservirem. Ac rem mihi sæpius perpendenti persuasio tandem insedit, ex tot libris qui in usum studiosæ juventutis adhuc concinnati fuerunt, paucissimos sanè eorum commoditatibus qui Græcos Poetas à limine salutant, satès consulere. Sed ne lectoris tempora remorer fusè explicando quæ in aliorum laboribus minùs feliciter administrata mihi videantur, quid mihi ipse proposuerim, brevissimè exponam. Primùm igitur id volui, ut quotiès in venustiore aliquam locutionem incidissèm, eam exemplis cùm Græcis tùm Latinis illustratam darem; hac scilicèt mente, ut discipulos meos atque alios (si qui fortè fuissent qui meâ opellâ frui vellent), in hortulos illos Veteris Ποιησις amœnissimos quasi manu ducerem, et incitarem ut flosculos pulcherrimos illuc natos ipsi sibi decerperent. Deindè, Latinas, quas vocant, versiones penitùs amovi, siquidem persuasissimum habeo nihil Græcæ eruditioni inauspicatius, nihil infestius, nihil damnosius excogitari potuisse. Textum constitui ad fidem editionis Brunckianæ, quam solam, præter istam vulgarem quæ

quæ in Poetis Græcis Minoribus invenitur, habeo. Consilio meo jàm exposito, quid superest, nisi ut veniam rogem erroribus illis qui in his paginis sparsi invenientur? quam certè scio nemo mihi denegabit qui intellexerit quantoperè negotiis sum districtus, et quàm nullis ad hæc studia commoditatibus ab infantiâ usquè usus fuerim. Vale.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

Α ΚΥΠΡΙΣ τον Ερωΐα τον υἱεα μακρον εβωσρει·
Αι' τις ενι τριοδοισι πλανωμενον ειδεν Ερωΐα,
δραπέιδας εμος εσι· ο μανυϊας γερας ἔξει.
μιδος τοι το φιλαμα το Κυπριδος· ην δ'αγαγης νιν,
ε γυμνον το φιλαμα· τι δ', ω ξενε, και πλεον ἔξεις. 5
ενλι δ'ο παις περισαμος· εν εικοσι πασι μαθοις νιν.
χρωΐα μεν ε λευκος, πυρι δ'εικελος· ομμαΐα δ'αυτω
δριμυλα και φλογοεντα· κακαι φρενες, αδυ λαλημα·
ε γαρ

Ver. 1. τον Ερωΐα τον υἱεα· Articulus præpositivus in hoc loco, ut Vigeri verbis utar, certi aliquid ὀριστικως demonstrat. τον υἱεα autem verte, *ber son*.

Ver. 4. Articulus hîc geminatur ad majorem emphasin.

Ver. 6. *You might know him in a whole score.* Similitèr Hom. II. η. 161,

—δι δ'εννεα παντες ανεσαν. Confer ibi Clarkium.

Ver. 8. φλογοεντα· Meleager de pulchro juvene, ιδε φλογας ομμασι βαλλει, sed rectiùs hîc de sævitiâ acciperis. Eurip. Ion. 1281,

οιαν εχιδναν τανδ'εφυσας, η πυρος
δρακοντ' αναβλεποντα φοινιαν φλογα;

Confule ibi Cl. Wakef.

Cæterùm, το δριμυλα et το φλογοεντα benè in unâ fede morari, ex Ovidio discas, Met. xiii. 802,

Laudato pavone superbior, acrior igni.

B

Ver. 9.

ε γαρ ἴσον νοεῖ καὶ φθειγέσθαι· ὡς μελι, φωνα·
 ἢν δὲ χολα, νοος εἰν ἀναμερος· ἠπεροπευτας,
 εἰδεν ἀλαθευων, δολιον βρεφος, ἀγρια παισδει.
 εὐπλοκαμον το καρανον, εχει δ' ἴλαμον το προσωπον.
 μικκυλα μεν τήνω τα χερυδρια, μακρα δε βαλλει,
 βαλλει κ' εἰς Ἀχερονία, καὶ εἰς Αἰδew βασιληα.

10

γυμνος

Ver. 9. ὡς μελι, φωνα· Homericum illud notissimum est,

τε καὶ ἀπο γλωσσης μελιτος γλυκιων ῥεεν αυδη.

Similiter Longus Pastor : χειλη μεν ῥοδων ἀπαλωτερα,
 καὶ σομα κηριων γλυκυτερον : ad quem locum contulit
 Villoison illud Theoc. Id. i. 146,

πληρες τοι μελιτος το καλον σομα, Θυρσι, γενοιτο,
 πληρες δε σχαδωνων.

Ver. 11. ἀγρια παισδει· Pulcherrimè Oppian.
 Cyneg. ii. 410,

ομβριμ' ερωσ, ποσφρος εσσι, ποση σεθεν ἀπλετος ἀλκη,
 ποσσα νοεις, ποσα κοιρανεις, ποσα, δαιμον, αθυρεις.

Haud abludit Horatius, Car. i. 23,

Sic visum Veneri, cui placet impares
 Formas atque animos sub juga ahenea
 Δενο mittere cum joco.

Ver. 14. αἰδew βασιληα· συγνος licèt sit atque ἀγριος,
 ut passim apud poetas audit ;

Siculâ *torvus* cum conjuge Pluto.

Audi Venerem de hac ipsâ re alloquentem filium
 suum, apud Ovidium, Met. v. 365,

Arma, manusque meæ, mea, nate, potentia, dixit,
 Illa quibus superas omnes, cape tela, Cupido,
 Inque Dei pectus celeres molire sagittas,

Cui

γυμνος μὲν τὸ γέ σῶμα, νοὸς δὲ οἱ ἐμπετυκασαί· 15
 καὶ ὤτεροις, ὅσον ὄρνις, ἐπιπλάται ἀλλοκ' ἐπ' ἄλλης
 ἀνδρᾶς ἢ δὲ γυναικᾶς, ἐπὶ σπλαγχνοῖς δὲ καθήλαι.
 τοξὸν ἔχει μάλα βαιὸν, ἐπὶ τοξῷ δὲ βελεμνον·
 τύθηθον εἰς τὸ βελεμνον, ἐς αἰθερὰ δ' ἀχρὶ φορεῖται·
 καὶ χρυσιὸν περὶ νῶτα φαρετριον, εὐδοθὶ δ' ἐντι 20
 τοῖς μικροῖς καλάμοι, τοῖς πολλακὶ κ' ἡμέ τέρωσκει.
 ταῦτα

Cui triplicis cessit fortuna novissima regni.
 Tu superos, ipsumque Jovem, tu numina ponti
 Victa domas, ipsumque regit qui numina ponti,
 Tartara quid cessant ?

Adi quoque Soph. Trach. 496, et ibi Wakefieldium.

Ver. 15. Cave putes particulam γέ supervacuam esse eò quòd τὸ μὲν præcefferit. Particula μὲν cum particula δὲ in clausula sequenti serviunt oppositioni cuidam membrorum indicandæ, et τὸ γέ ad verbum σῶμα arctè referri debet. Ad sensum potiùs quam ad Latinitatem sic reddideris. Nudus quidem, quod ad corpus *scilicèt* attinet.

Ver. 16. ἀλλοκ' ἐπ' ἄλλης· Sicùt avis de ramo in ramum. Pulchrè Theocritus, Idyl. xv. 121,

οἱοὶ ἀηδουίηες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
 πωτωνταί, ὤτερυγων πειρωμένοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.

Ver. 17. ἐπὶ σπλαγχνοῖς δὲ καθήλαι· Vide Wakefield. Syl. Crit. sect. 1.

Ver. 19. ἐς αἰθερὰ· Ad deos *scilicèt*.

κ' αἴθλος ἀπ' ἐλυμπὰς Ζηνᾶ καθείλεν Ἐρως.

Meleager.

Ver. 21. τοῖς μικροῖς καλάμοι· Theoc. Idyl. xxiii. 4,

ταῦτα μὲν ἀγρία, πάντα· πολὺ πλείον δὲ οἱ αὐτῷ
 βία λαμπρᾶς εἰσα· τὸν ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.
 ἦν τυ γ' ἔλης τήνον, δάσας ἀγε, μὴδ' ἐλεσης·
 κ' ἦν ποκ' ἰδῆς κλαιούνα, φυλάσσεο μὴ σε πλανησῆ· 25
 κ' ἦν γέλασθαι, τυ νιν ἐλκε· καὶ ἦν ἐβελῆ σε φιλάσαι,
 φευγε· κακὸν τὸ φιλάμα, τὰ χεῖλεα φαρμάκον ἐντι.
 ἦν δὲ λεγῆ, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὄπλα,
 μὴ τι θυγῆς, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βεβαπταί.

κ' ἐκ ἤδη τὸν ἐρωῖα τις ἦν θεός, ἠλικά τοῦξα
 χερσὶ κράλει, πῶς πικρὰ βελη πόσι παιδία βαλλει.

Aliquandò τὸ κεντρὸν amoris γλυκυπικρὸν esse dicitur.

Ibid. τοῖς πολλὰκι κ' ἡμέ τιρωσκει· Veneris amores
 quis vel puerulus nescit?

Ver. 22. οἱ αὐτῷ· pro αὐτῷ. Vide Viger. p. 165.
 Sic suprà εἰσι ver. 19.

Ver. 23. βία λαμπρᾶς εἰσα· Tibullus, iv. 2. 5,

Illius ex oculis, cum vult exurere divos,
 Accendit geminas lampadas acer amor.

Ver. 24. μὴδ' ἐλεσης· Modus subjunctivus pro
 imperativo, ut sæpissimè.

Ver. 27. Chariton, lib. ii. cap. 8. τὸ δὲ φιλημα
 Διονύσου, καθάπερ ἰός, εἰς τὰ σπλαγχνὰ κατέδυτο. Vide
 D'Orville ad locum.

Ver. 29. τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βεβαπταί· Musæus, in
 pulcherrimo poemate, ver. 16,

Ἔρως δ' ἀνα τοῦξα τίλαινων
 ἀμφοτέρης πόλιεσσιν ἓνα ξυνηκεν οἷσον
 ἠῖθεον φλεξᾶς καὶ παρθενον.

Similitèr ver. 41. ἀλλ' ἐδ' ὡς ἀλεεῖνε πυριπνευοῦνας οἷσας.
 Hinc pendit illud Virgilianum, Æn. iv. 3,

Vulnus alit venis, et cæco carpitur igni—

et

et illud Theocriti Idyl. xxiii. 34,

ἤξει καιρος εκεινος ὄπηνικα και τυ φιλασεις,
ἠνικα και κραδιαν οπλευμενος, ἀλμυρα κλαυσεις.

Confer quoque Virgil. *Æn.* l. i. ver. 660. Sed
loca quæ hinc explicanda veniunt, innumera sunt,
ideòque defino.

ΕΥΡΩΠΗ.

ΕΥΡΩΠΗ ποτε Κυπρις ἐπι γλυκυν ἤκεν ονειρον,
νυκλος ὅτε τριβαλον λαχος ἰσαίαι, εἰγυθι δ' ἦως·

ὑπνος

Ver. 1. ἐπι ἤκεν· Tmesis pro εφηκεν. Hanc figuram non sæpiùs notare in animo est.

Ver. 2. Cùm in tyronum gratiam scribam, quid prohibet quo minùs exemplum unum et alterum verbi ἰσαίαι elegantissimè usurpati adhibeam? Præeat Homerus, Il. β. 150,

ποδων δ' ὑπερθε κονιη
ἰσαί' αειρομενι.

Eurip. Heraclid. v. 74,

τις η βον
βωμω πελωις εσηκε ;

Nec Latini hanc elegantiam non assecuti sunt. Virgil. Æn. i. 646,

Omnis in Ascanio cari *stat* cura parentis.

Æn. vi. 298,

Portitor has horrendus aquas et flumina servat
Terribili squalore Charon : cui plurima mento
Canities inculta jacet, *stant* lumina flammâ.

Liceat apponere quatuor e Propertio meo versiculos, quibus, opinor, totum Latium nihil pulchrius novit. L. iii. el. 9, de Cyntliæ natali,

Transfat

ὑπνος ὅτε γλυκιων μελιτος βλεφαροισιν ἐφιζων,

λυσιμελις,

Transeat hic sine nube dies, *stent* aere venti,
 Ponat et in sicco molliter unda minas;
 Adspiciam nullos hodiernâ luce dolentes,
 Et Niobe lacrymas supprimat ipse lapis.

Hæc scripseram, cùm incidi in annotationem D'Orvillii ad Charit. hûc spectantem; quò lectorem qui plura velit ablego. Est ad paginam 383 editionis novissimæ. Unum exemplum illinc sumam quod propiùs ad Moschi locum accedat. *μεσημερια 15 αἰαι.* Plato in Phædro.

Ver. 3. γλυκιων μελιος. Similiter suprâ ὡς μελι φωνα. At quid somno vel placidissimo, aut voci vel blandissimæ, cum mellis dulcedine commune est? Scias velim hoc genus similitudines, et metaphoras, ex angustâ humani ingenii forte primùm profectas esse; quippe cùm plurimos animi sensus omninò nunquam exprimere potuissent homines, nisi translationibus ex iis rebus ductis

“ quæ corpora mittere possint
 Sensibus, et nostros adjectu tangere tactus.”

Sic ad somni lenem et placidam naturam declarandam, *dulcem* eam appellaverunt. Hoc verò veniæ semel concesso, quare non ipsum, si modò placuisset, *melle dulciorem* esse dicerent? Cæterùm, ex mellis dulcedine metaphoram pulcherrimam duxit Naturæ ille filius, Shakesperius nostras:

And I of ladies most deject and wretched,
 That sucked the *honey* of his musick vows.

Hamlet.

Qui

λυσιμελής, πειθαρχῶ μαλακῶ καὶ αἰα φαιεα δεσμῶ

ΕΥΤΕ

Qui locus in memoriam mihi revocat Pindaricum illud, Isth. O. vi. 12,

Αἰγίαν καὶ
σπένδειν μελιφθογῶσις αοιδαῖσι.

Porrò, cùm commune quiddam fortiti sint quinque illi corporis sensus quibus benigna nos natura instruxit, poetæ eorum officia non sempèr discreta servant, sed quodammodò promiscua habent. Exemplo fit Æschylus, Sep. Theb. 103,

κλύπον δεδορκα
παλαγον τ' ἔκ ενός δόρος.

Et Lucretius, in loco qui totus est splendidissimus, lib. iv. 581,

Sex etiam aut septem loca *vidi* reddere voces.

Ver. 4. λυσιμελής· Virgilius, Æn. l. iv. 529,

At non infelix animi Phœnissa; neque unquam
Solvitur in somnos, oculisve aut pectore noctem
Accipit.

Similitèr Lucretius, l. iv. 917,

Dissolvuntur enim tum demum membra, fluuntque.
i. e. ipso interprete,

Debile fit corpus, languescunt omnia membra.

Porrò, quatuor sunt res quibus hæc vis solvendi membra a poetis tribuitur, sc. somnus, amor, metus, mors. Exemplum de amore habe ex Hesiodo, Theog. 120,

ἠδ' ἔρος, ὃς καλλίστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
λυσιμελής, πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων
δαίμναται ἐν στήθεσσι νοῦν, καὶ ἐπιφρονά βελήν.

Et

εὐλῆ καὶ ἀλρεκεων ποιμαίνεσθαι ἔθνος ονειρων.

5
τήμος

Et ex Anacreonte,

μεσος δε καρδης μευ
εδυνε, και μελυσε.

De metu ex Homero, Od. χ. 147,

και τοτ' Οδυσσος λυλο γεναλα και φιλαν ηλορ.

De morte ex Virgilio, ad fin. Æn.

ast illi *solvuntur* frigore membra,
Vitaque cum gemitu fugit indignata sub umbras.

Vide Eurip. Sup. v. 46.

Ibid. πεδαα καλα φαεα δεσμω· Pulcherrimè Orpheus,

Υπνε, αναξ μακαρων παντων, θνητων τ' ανθρωπων,
και παντων ζων, οποσα τρεφει ευρεια χθων·
παντων γαρ κραλεις μενος, και πασι προσερχη
σωμαλα δεσμευων εν αχαλλευλοισι πεδησι.

Tryphiodorus quoque, ver. 28,

και δολιην υπο νυκλα κακω πεπεδημενον υπνω
ρησον μεν Θρηικες εκωκυον.

Transit hæc elegantia ad Latinos. Catullus in Pelei et Thetidos Epithal.

Aut ut eam *dulci devinetam* lumina somno
Liquerit.

Lucretius, in loco quem totum sistere non tanti est,
Somno *devineti*.

Ver. 5. ἀλρεκεων· Sic Horatius, Sat. lib. i. x. 32,
vetuit me tali voce Quirinus
Post mediam noctem visus, cum somnia vera.

Et alii ; sed chartæ et tempori parco.

τῆμος ὑπυροφιοισιν ἐνικνωσσεσα δομοισι
 Φοινικος θυγαῆρ, ἐτι παρθενος Ευρωπειη,
 ὠϊσατ' ἠπειρως δοιας περὶ εἰο μαχεσθαι
 Ἀσιαδ', ἀνίπερην τε· φυην δ' ἐχον οἶα γυναῖκες.
 τῶνδ' ἢ μὲν ξεινης μορφην εχεν· ἢ δ' ἀρ εῶκει
 ἐνδαπιη, και μαλλον εἰς περιῖσχέλο κερης·
 φασκεν δ' ὡς μιν εἰκλε και ὡς ἀβήηλε μιν αὐτῆ·
 ἢ δ' ἔτερη κράληρσι βιαζομενη παλαμησιν,
 εἰρυν εκ ἀεκασαν· ἐπει φαλο μορσιμον εἶναι
 εκ Διος αἰγιοχρ, γερας ἐμμεν οἶ Ευρωπειην.
 ἢ δ' ἀπο μιν σῶτων λεχων Φορ δειμαινεσα,
 παλλομενη κραδιην· το γαρ ὡς ὑπαρ εἶδεν ονειρον.

10

15

εζομενη

Ibid. ποιμαίνεται· *Elegantèr; mentibus hominum obversatur et eas quasi depascitur.*

Forte, *errat.* Callimachus in Delum, 175,

νιφαδεσσιν εοικάζες, ἠ ισαριθμοι
 τειρεσιν, ἠνικα πλεισα κατ' περα βεκολεονται.

Quem locum tamen, ne quid dissimulem, alitèr explices ex Lucretiano illo, *unde æther sidera pascit?* Lib. i. 232. Sed hunc quoque locum ad *errandi* notionem transtulisse videtur Heynius ad Virgilium, *Æn.* i. 608. Hæc scribens. "*Polus pascere sidera dici potest, pro sidera pasci in polo, quatenus stellæ errare et vagari per cœlum videntur. Lucret. i. 232, unde æther sidera pascit?*"

Ver. 9. φυην δ' ἐχον οἶα γυναῖκες· Vide infrà ver. 45. De voce οἶος adi Viger. p. 118 et sequent.

Ver. 17. Παλλομενη κραδιην· Longus alicubi *επαλλομην καρδιαν*, et in alio quodam loco *εξαλλείαι ἡ καρδια*. Similitèr *καρδιαν πηδαν, εκπηδαν et διεκπηδαν* dicebant.

Ibid,

εξομενη δ'επι δηρου ακην εχεν, αμφοτερας δε
εισελι πεπλαμενοισιν εν ομμασιν ειχε γυναικας·
οψε δε δειμαλεην ανενεικαλο παρθενος αυδην·

20

Τ15

Ibid. το γαρ ως υπαρ ειδεν ονειρον· Homer. Od. τ. 547,

ουκ οναρ, αλλ' υπαρ εσθλον, ο τοι τετελεσμενον εσαι.

Æschylus, Prom. 485,

κ' ακρινα πρωτος εξ ονειρατων α χρη
υπαρ γενεσθαι· *quæ vera futura essent.*

Qui plura velit adeat D'Orvil. ad Charit. p. 291.

Ver. 18. ακην εχεν· scilicèt εαυτην, usitatissimâ el-
lipsi. Exemplum unum fat fuerit. Soph. Trach.
1080,

ορατε τον δυσηνον, ως οικιρωσ εχω.

Ver. 19. εισελι πεπλαμενοισιν εν ομμασιν· Hunc locum
adhibuit D'Orvillius ad illud Charitonis lib. v.
cap. 8, μαλιστα γαρ ην εκεινη τεθορυβημενη, και ανανδος εισηκει,
μονον αναπεπλαμενοισ τοις οφθαλμοις εις Χαιρεαν αποβλεπυσσα·
Ubi rectè intellexeris, acie oculorum intenta. Nostro
propior Euripides, Ion. 1089,

ου γαρ δομων γειερες
αρχουτας αλλοδαπες
ζωσα ποτ' ομματων εν φαενναις
ανεχοιτ' αν αυγαις
α των ευπατριδων γεγωσ' οικων.

Nos, *I have it still in my eyes.* Confer etiàm Ap.
Rhod. l. iv. 855.

Ver. 20. Similitèr Coluthus, 259,

οψε δε θαμβησασα τωση ανενεικαλο φωνην.

Cum toto hoc loco a ver. 16 confer Ap. Rh. iii. 663,

Τίς μοι τοιαυτά φασματ' ἐπυρανίων προΐηλε ;
ποιοὶ με σφῶν λεχέων ὑπερ ἐν θαλαμοῖσιν
ἦδ' ἄμα κνωσσοσαν ἀνεπλοῖησαν ονειροί ;
τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, ἣν εἰσίδον ὑπνωσσο ;
ὥς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης ποθοσ' ὡς με καὶ αὖτις

25
ασπασίως

παλλομένη δ' ἀνορροσε φόβῳ, περὶ τ' ἀμφὶ τε τοίχῃσ
παπλήνεν θαλαμοῖο· μόλις δ' ἐσαγεῖραλο θυμόν,
ὥσ' πάρος, ἐν σερνοῖσ' ἀδίην δ' ἀνεκείραλο φωνήν·
δειλὴ ἐγών, οἶον με βάρεισ ἐφοβήσαν ονειροί ;

Ver. 21. το *προ* in compositione aliquid studii et celeritatis indicare videtur. Crediderim tantum interesse inter simplex verbum *ιαλλω* et compositum *προΐαλλω* quantum inter nostrum *to send*, et illud quod est *to dispatch*.

Ver. 23. *ἀνεπλοῖησαν*. Elegans vocabulum animi stuporem quocunque affectu ortum indicans. Tryph. 473,

ουνομα δ' ἐπλοῖησεν Ὀδυσσεα Πηνελοπέεισ.

Musæus, 168,

καλλεὶ δ' ἡμεροεὶλοσ ἀνεπλοῖηλο Λεανδρῃ.

Ver. 25. ὥσ' μ' ἔβαλε κραδίην κείνης ποθοσ' Musæus, 134,

τοῖον μῦθον εἶπε ποθοσ βεβολημένος οἰσρῳ.

Quid si pulcherrimum Lucretii locum juveni lectori degustandum præbeam? Lib. ii. v. 352,

Nam sæpe ante Deûm vitulus delubra decora
Thuricremas propter mactatas concidit aras,
Sanguinis expirans calidum de pectore flumen:
At mater virides saltus orbata peragrans,
Linquit humi pedibus vestigia pressa bifulcis,

Omnia

ασπασίως ὑπεδέκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἰδέσθαι αἰδᾶ.
ἀλλὰ μοι εἰς ἀγαθὸν μακάρες κρινεῖαν οὐεῖρον.

Ὡς εἶπας ἄνορθε, φίλας δ' ἐπεδίξεν ἑλκίρας
ἠλίκας, οἰέεας, θυμῆρας, εὐπαλέρειας,
τῆσιν αἰετὸν συναθροῦν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐνὶ ναίῳ,
ἢ ὅτε φαίδρυνοῖο χροα προχρησῖν ἀναυρε,
ἢ ὅπῃ ἐκ λειμῶνος εὐπνοα λείρια κερσοί.

30

ται

Omnia convifens oculis loca, fi queat ufquam
Confpicere amiffum fœtum ; completque querelis
Frundiferum nemus adfiftens ; et crebra revifit
Ad ftabulum, *defiderio perfixa* juvenci.
Nec teneræ falices, atque herbæ rore vigentes,
Fluminaque ulla queunt fummis labentia ripis
Oblectare animum, fubitamque avertere curam.
Nec vitulorum aliæ fpecies per pabula læta
Derivare queunt alio, curâque levare ;
Ufque adeò quiddam proprium notumque requirit.

Veniam pro longiore citatione venuftates loci
exquifitiffimæ facilè impetrabunt. Similitèr Ho-
ratius, Car. iv. 5,

Sic *defideriis ièta* fidelibus
Quærit patria Cæfarem.

Ver. 27. κρινεῖαν οὐεῖρον· *interpretentur* ; hîc, *vertant*.
Wakef. in Sil. Crit. κρινεῖαν.

Ver. 31. φαίδρυνοῖο· *nitefcere faceret*. Ap. Rhod.
iii. 104,

ἦρι δὲ μύθῃνας τοδὲ φαρμάκον, πυτ' ἀλοιφῆ
γυμνωθεῖς φαίδρυνε τεον δέμας.

Ver. 32. εὐπνοα· *sweet-breathing*.

Ibid. λείρια κερσοί· Lucretius in loco splendî-
dîffimo, lib. ii. 317,

Nam

ται δε οἱ αἰψα φαιανθεν· εχον δ'εν χειρσιν ἑκάσῃ
αυθοδοκον ταλαρον· ὡς δὲ λειμῶνας εἴθαινον
αγχιαλξς, ὅθι τ'αιεν ὀμιλαδον ηγερέθοντο, 35
τερπομεναι ῥοδην τε φυῆ και κυμαλος αἰη.
αυτη δε χρυσεον ταλαρον φερει Ευρωπειη
θρητον, μεγα θαυμα, μεγαν πονου Ηφαισσιο,

ὄν

Nam sæpe in colli *tondentes* pabula læta
Lanigeræ reptant pecudes, quo quamque vocantes
Invitant herbæ gemmantes rore recenti.

Et Virgilius *passim*.

Ver. 36. αἰη· Virgil. Ec. v. 82,

Nam neque me tantum venientis sibilus austru
Nec *percussa* juvant *fluctu tam litorea*, nec quæ
Saxofas inter decurrunt flumina valles.

Ver. 38. μεγαν πονου Ηφαισσιο· Eleganter usus est
verbo πονος Eurip. in Ion. 1009,

Κρε· εἰλαυθα Γοργον' εἰλεε γη, δεινου τερας.

Πρ· η παισιν αἰης συμμαχον, θεων πονου ;

Sed alia sunt quæ ad rem nostram magis faciunt.
Antipater Sidonius, Brunckii *Analec̄ta*, vol. ii.
p. 11,

Σανδαλα μεν τα ποδων θαλασσηρια ταυτα Βιβιννα
εὐτεχνων εραλον σκυλοσμων καμαλον. Subaudi ανεθηκε.

Tryphiodorus de Epeo conscendente equum,
quem vocant, Trojanum, quem ipse scilicet fabri-
caverat:

τεχνης αἰλαομηλις ἑης επεβαινευ Επειος.

Sed tempus est transire ad Latinos. Virgil.
Æn. v. 354:

Et clypeum efferri jussit, Didymaonis *artes*.

Et

ὃν Λιθύη πορε δῶρον, ὅτ' ἐς λεχος Ἐννοσιγαιε
 ἦεν· ἢ δὲ πορε περικαλλεῖ Τηλεφασσῆ
 ἢ τε οἱ ἔννοος ἔσκεν· ἀνυμφῶ δ' Ἐυρωπειῆ
 μῆτηρ Τηλεφασσα περικλυθὸν ὠπασε δῶρον.
 ἐν τῷ δαιδαλα πολλὰ τέλευχαλο μαρμαίρουλα.
 ἐν μὲν ἐνν χρυσοιο τέλυγμενη Ἰναχίς Ἴω,
 εἰσέλι πορβίς ἐκτα, φυνη δ' ἔκ εἶχε γυναικος·
 φοῖαλεη δὲ ποδεσσιν ἐφ' αἰλμυρα βαινὲ κελευθα,
 ἠχυμηνὴ ἰκελη· κυανὴ δ' ἐτετυκτο Θαλασσα.
 ὄιοι δ' ἔσασαν ὑψὲ ἐπ' ὄφρυος αἰγιαλοιο
 φώτες ἀολληθην· θηενύλο δὲ ποῦλοπορον βεν.

40

45

ΕΝ

Et Propertius, l. iii. 7,

Nec referam Scæas, et Pergama Apollinis artes,
 Et Danaum undecimo vere redisse rates.

Vide ibi Broukhufium.

Ver. 43. τέλευχαλο· Verbum in hac re solenne.
 Homer. Il. σ. 483,

ἐν μὲν γαίαν εἰεῦξ'.

Ver. 44. ε· μὲν ἐνν· Hæc quoque in hac re propria locutio.

ἐν μὲν γαίαν εἰεῦξ' ἐν δ' ἔρανον, ἐν δὲ Θαλασσαν
 ηελιον τ' ἀκαμανία, σελήνην τε πλεθυσσαν·
 ἐν δὲ τὰ τεῖρεα πάνια, τὰ τ' ἔρανος ἐσεφανώλαι.

Ver. 46. φοῖαλεη· *Oestro percita*. Audi ipsam apud
 Æschylum, Prom. 569,

χρῆει τις αὐ με ταλαιναν οἰσρος,
 εἰδῶλον Ἀργε γηγενες.

Ver. 48. ἐπ' ὄφρυος· Sic nos, on the brow of a hill.

Ver. 49. ἀολληθην· De adverbii quæ in δην terminantur vide Viger. p. 372 et sequen.: et ibi Hoogv. et Zeunium.

Ver. 50.

εν δ'ην Ζεὺς επαφωμένος ηρεμα χειρι θεειη 50
 πορλιος Ιναχης, την ἐπλαπορω παρα Νειλω
 εκ βοος ευκεραοιο παλιν μελαμειθε γυναικα.
 αργυρεος μεν ενν Νειλω βοος· η δ'αρα πορλις
 χαλκειη· χρυσα δε τελυγμενος αυλος ενν Ζεὺς.
 αμφι δε δινηειλος ὑπο σεφανην ταλαροιο 55
 Ερμειης ποκηλο· πελας δε οί εκλειανυσο
 Αργος ακοιμητοισι κεκασμενος οφθαλμοισι·
 τοιο δε φοινηειλος αφ' αιμαλος εξανειελλεν

ορμης

Ver. 50. εν δ'ην· το δε in hoc versu respondet τω
 μεν in versu 44. Nec obstat quòd hæc ipsa parti-
 cula δε quinquies intra hoc spatium interposita
 fuerit. Hoc diligentèr notent juvenes.

Ver. 52. εκ βοος· Sic Latini utuntur præpositione
 ex. Sed Juvenalis in loco decantatissimo maluit
 de.

Si Fortuna volet, fies de Rhetore Consul ;
 Si volet hæc eadem, fies de Consule Rhetor.

Ver. 53. Ne dixeris vocem αρα omninò hìc
 abundare. Emphasi saltèm servit.

Ver. 54. χρυσα· Subaudi εξ. Nos, of gold.

Ver. 55. σεφανην· ora, ambitus. Similitèr Homerus
 in voce σεφανος. Il. v. 1736,

Πανήη γαρ σε περι σεφανος πολεμοιο δεδηε.

Et Ovidius in loco nemini non noto,

Confedère duces, et vulgi stante coroná.

Ver. 56. ποκηλο· fabrefaëtus erat.

Ibid. εκλειανυσο· Idem quod εκλαδην κειλο· jacebat
 mortuus.

Ver. 58. τοισδε· In his quinque versibus a ver.
 54 incipientibus animadvertant tyrones particulæ

δε

ορνις αγαλλομενος πτερυγων πολυανθει̃ χραιη,
 ταρσον αναπλωσας· ὡσει τε τις ωκυαλος νηυς,

60
 χρυσεια

de potestatem conjunctivam paritèr et discretivam.
 Ejus vim fortè penitiùs perceperint ex hoc loco,
 Eur. Ion. 286,

Ιων· τις δ'ει; ποθεν γης ηλθες; εκ ποιας πατρας
 πεφυκας; ονομα τι σε καλειν ημας χρεων;
 Κρε· Κρεσσα μεν μοι τ'ουνομα· εκ δ'ερεχθews
 πεφυκα· πατρις γη δ'Αθηραιων πολις.

Ver. 60. Hic versus sic vulgò legitur,

ταρσον αναπλωσας, ὡσει τε τις ωκυαλος νηυς,

pleniore distinctione ad finem versùs præcedentis
 positâ.

Interpunctio mutata fuit ut το τε conjunctionis
 vice fungens duo membra conjungeret; quod an
 possit post vocem ὡσει equidèr nescio. Homer.
 Il. ι. 499,

και με φιλησ' ὡσει τε πατηρ ον παιδα φιληση.

Nofter in Megara, ver. 5,

ανδρος υπ' ελιδανιοιο, λεων ὡσει δ'υπο νεβρις.

Hic quamvis particula τε vim suam copulandi
 non omninò exuat, refertur tamen ad aliquid sub-
 auditum. De hac materiâ vide Zeunium apud
 Vigerum, p. 520; quem locum qui diligentèr per-
 legerit, is fanè ignoscet meæ suspitioni etiàm si
 falsissima fuerit.

Ibid. ωκυαλος· Epitheton perpetuum, non ex loci
 indole ductum. Memori infigant mente tyrones
 poetas ornatùs causâ sæpenuerò adhibere epitheta
 quæ nihil sententiæ conferunt, immo aliquandò

ΧΡΥΣΕΙΣ ΤΑΛΑΡΟΙΟ ΠΕΡΙΣΚΕΠΕ ΧΕΙΛΕΑ ΤΑΡΣΟΙΣ.
ΤΟΙΟΣ ΕΝ ΤΑΛΑΡΟΣ ΠΕΡΙΚΑΛΛΕΟΣ ΕΥΡΩΠΕΙΗΣ.

Αί

quæ ei adverbantur. Ex illis quæ sententiæ neque
officiunt neque profunt hoc instâr omnium fit.
Homer. II. α. 12,

ὁ γὰρ ἦλθε Θοας ἐπὶ νηας Ἀχαιῶν.

Alterum genus sequentia illustrent. Noster Me-
gara, 119,

αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανεοῦντας ὄρωσα
παῖδας ἐμῆς, μεχρὶ δὴ μοι ἀπεσσύλο ἰνδυμὸς ὕπνος
οφθαλμῶν, ἥως δὲ παρὰ ὤμους φαίδιμος ἦλθε.
τοια, φίλη, μοι οὐεῖρα διὰ φρενας ἐποίησαν
παννυχίη.

Quid verò? Num somnus ille dulcis esse potuit
quem tristitia insomnia *per totam noctem* conturba-
verant? Hom. II. ω. 358,

ὥς φάλο· σὺν δὲ γεροντὶ νοσὸς χυλο, δεῖδιε δ' αἰῶς·
ορθαὶ δὲ τριχῆς ἔσαν ἐνὶ γναμπλοῖσι μελεσσι.

Atqui Priami senis membra *rigida* potiùs quam
flexibilia dici debuissent, si rem ad veritatem exi-
gas. Meministi illud Virgil. Æn. ii. 509,

Arma diu senior desueta trementibus ævo
Circumdat nequidquam humeris, et inutile ferrum
Cingitur, ac densos fertur moriturus in hostes.

Virgil. Æn. i. 124,

Interea magno misceri murmure pontum
Emissamque hyemem sentit Neptunus, et imis
Stagna refusa vadis, gravitèr commotus; et alto
Prospiciens, summâ *placidum* caput extulit undâ.

Ubi lege Heynii notam. De alio quodam epi-
thetorum

Αἰ δ', ἔπει μὲν λειμωνίας ἐσηλυθὸν ἀνθεμοενίας,
ἄλλαι ἐπ' ἀλλοιοῖσι τοτ' ἀνθεσι θυμὸν ἔερπον.
τῶν ἢ μὲν νάρκισσον εὐπνοον, ἢ δ' ὕακινθον,
ἢ δ' ἰόν, ἢ δ' ἐρπυλλον ἀπαινύσῃ· πολλὰ δ' ἐραζέ
λειμωνῶν ἐκρόροφῶν πιπίεσκε πείηλα·
αἰ δ' αὖτε ξανθοῖο κροκῆ θυοεσσάν εθειρην
δρεπλὸν ἐριδμαινέσαι· αἶαρ μῆσθ ἐστὴ ἀνασσα
αγλαῖην πυρσοῖο ῥόδῃ χεῖρεσσι λεγέσθαι,

65

70

ὄια

thetorum usu consulatur Broukhusius ad illud Propertii l. iii. el. 11,

Et venit e rubro concha Erycina falò.

Ver. 69. ἐριδμαινέσαι· Ovidius de Proserpina, Met. v. 394,

Dumque puellari studio calathosque sinumque
Implet, et æquales certat superare legendo.

Ibid. μῆσθ· Virg. Æn. i. 701,

Aulæis jam se regina superbis
Auræâ composuit spondâ, *mediamque* locavit.

Ver. 70. αγλαῖην πυρσοῖο ῥόδῃ· Splendorem rosæ
pro rosâ ipsâ. Pulchrè in hoc genere Lucretius,
lib. i. 493,

Conlabefactus *rigor auri* solvitur æstu,
Tum *glacies æris* flammâ devicta liquefcit.

Et lib. ii. 50,

Neque *fulgorem* reverentur *ab auro*,
Nec clarum vestis splendorem purpureaï.

Ubi obiter notes *fulgorem ab auro* Græco more pro
fulgorem auri.

Item, lib. ii. 559,

Subdola cum ridet *placidi pellacia ponti*.

ὄια περ ἐν Χαρίτεσσι διεπρεπεύει Ἀφρογενεία.
* μὴν δὴρου ἐμελλεν ἐπ' αὐθεσί θυμον ἰαίνειν,
* ἀδ' ἀρα παρθενικὴν μίσην ἀχραΐου ἐρυσθαί.
ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὡς μὴν φρασαθ', ὡς ἐβέλητο

θυμον,

Suavitè Tibullus, lib. iii. el. 3,

Nam grave quid prodest *pondus* mihi *divitis auri*?

Et iii. 2,

Sed veniat caræ *matris* comitata *dolore*.

Pro *matre dolente*. Sed hæc sunt infinita; non tamèn ideò negligenda.

Ver. 71. περ· *planè*.

Ver. 72. μὴν “ Particulæ μὴν vis primaria est βεβαιωτική. Quarè reddi potest *quidèm, sanè, reverà*. Euripid. in Orest. 1116. Orestes ait, καὶ μὴν τοῦ ἐρξας, δις θανεῖν * χαζομαι. Respondet Pylades, ἀλλ' ἀδ' ἐγὼ μὴν.” Zeunius ad Viger. p. 422. Hic certè vim βεβαιωτικὴν exerit, quasi Anglicè dicas, *But in truth* she was not long to delight herself, &c.

Ver. 73. ἀδ' ἀρα· *neque sanè*.

Ver. 74. ἦ γὰρ per se sonat, *profecitò enim*. Vim aliquam confirmandi addit particula δὴ.

Ibid. ὡς μὴν φρασαθ', ὡς ἐβέλητο. Similis orationis color invenitur apud Bion. Ep. Adon. 4,

ὡς ἰδεν, ὡς ἐνοήσεν Ἀδωνίδος ἀσχήλου ἔλκος,
ὡς ἰδε φοινιὸν αἶμα μαραινόμενον· παρὰ μηρῶ
παχέας ἀμπέλασασα κινυρέλο, Μείνον Ἀδωνι.

Et apud Theocritum, Idyll. iii. 42,

ὡς ἰδεν, ὡς ἐμανη, ὡς ἐς βάθον ἀλλετ' ἐρωτα.

Quod

θυμον, ανωϊσισιν υποδηθεις βελεεσσι
 Κυπριδος, η μνη δυναται και Ζηνα δαμασσαι.
 δη γαρ αλευομενος τε χολον ζηλημονος Ηρης,
 παρθενικης τ'εθελων αιαλον νοον εξαπατησαι,

75

κρυψε

Quod sic imitatus est Virgil.

Ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error !

Nota particulas *ως* et *ut* hîc celeritatem indicare.

Ver. 75. ανωϊσισιν υποδηθεις βελεεσσι. Propertius, lib. ii. eleg. 9,

Et meritò hamatis manus est armata fagittis,
 Et pharetra ex humero Gnosia utroque jacet.
Ante ferit quoniam, tuti quam cernimus hostem,
 Nec quisquam ex illo vulnere sanus abit.

Ver. 76. δαμασσαι. Vox Veneris potentiæ quàm accommodatissima. Hom. Hymn. in Venerem,

και τ'εδαμασσαλο φυλα καλαθηνηλων ανθρωπων.

Sic *domo* apud Latinos, Hor. Car. i. 27,

Quæ te cunque *domat* Venus
 Non erubescendis adurit
 Ignibus.

Cæterùm, Jovem Veneris potestati sæpenumerò succubuisse, et se turpitè in amore sæpè dedisse, omnibus, proh pudor ! notum est. Pulchrè et verè Ion. apud Euripidem, 456, Apollinem alloquens,

ει δ', ου γαρ εσι, τω λογω δε χρητομαι,
 δικας βιαιων δωσεν ανθρωποις γαμων,
 συ, και Ποσειδων, Zeus Δ'ος ουρανε κραται,
 νικης, τινουτες αδικιας, κενωσειε.

Ver. 79.

κρυψε θεον, και τρεψε δεμας, και εγενετο ταυρος· ✓

εκ οιος σαθμοις επιφερβειαι, εδε μεν οιος

80

ωλκα διασησσει συρων ευκαμπες αρσρον,

εδ' οιος ποιμνης επιβοσκειαι, εδε μεν οιος,

οσις υποδηθεις ερκει πολυφοριον απηνην.

τε δ' ηλοι το μεν αλλο δεμας ξανθοχροον εσκε,

κυκλος δ' αργυφειος μεσσω μαρμαιρε μειωπω,

85

οσσε

Ver. 79. κρυψε θεον· Audi de hac re Ovidium,

Ille pater rectorque Deum cui dextra trifulcis
Ignibus armata est, qui nutu concutit orbem,
Induitur tauri faciem.

Ver. 81. ευκαμπες· Epitheton ornans, ut *incurvus*
in Virgiliano illo, Geo. l. i. 493,

Scilicet et tempus veniet, quum finibus illis
Agricola, *incurvo* terram molitus *aratro*,
Exesa inveniet scabra robigine pila.

Ver. 82. ποιμνης επιβοσκειαι· pro βοσκειαι επι ποιμνης.
Similiter supra ver. 80. Constructio usitatissima
est. Unum tantum exemplum addam. Hesiod.
Theog. 762,

των ετερος μεν γην τε και ευρεα νωτα θαλασσης
ησυχος ανσρεφειαι, και μειλιχος ανθρωποισι.

Ver. 84. ητοι *sanè*.

Ibid. αλλο aliud, το αλλο reliquum. Ad hunc
versum et ad ver. 87 et 88, compara illud Horatii
de vitulo suo in ejus vota juvenescente, Car. iv. 2,

Fronte curvatos imitatus ignes
Tertium Lunæ referentis ortum
Qua notam duxit niveus videri
Cætera fulvus.

Cæterum,

οσσε δ' ὑπογλαυσεσκε δι' ἡμερον ασραπίοντε°

15α

Cæterùm, huic Θεολαυρῶ aliam faciem tribuit Ovidius,

Quippe color nivis est quam nec vestigia duri
Calcavere pedis, nec solvit aquaticus Auster.

Ver. 86. Ut vim præpositionis ὑπο reddas, verte,
bis eyes had something of a grey cast. *quam de ce*

Ibid. ασραπίοντε° Pleniùs alicubi Alciphron, ubi
loquitur de virgine quadam ταις βολαις των οφθαλμων
ασραπίωση. Hac occasione arreptâ paulispèr im-
morari libet isti locutioni αι βολαι των οφθαλμων, quâ
nulla magis veteribus poetis in deliciis fuit, et quæ
mihi saltèm venustissima semper visa est. Teneant
igitur tyrones velim verbum βαλλω et nomen βολη a
poetis elegantèr usurpari de radiis solaribus, undè
fortassè Apollo cognomen εκηβολη adeptus est,
Qui verborum usus, ni iudicii falsus sum, viam stravit
isti quem nunc tractaturi sumus. Sed ad ex-
empla. Euripid. Bacchæ, 458, in loco suavissimo,

λευκην δε χροϊαν εις παρασκευην εχεις
εκ ηλις βολαισιν, αλλ' ὑπο σκιας
την Αφροδίτην καλλονη θηρωμενος.

Huc referebam versum 661 ejusdem tragediæ,

ιν η ποίη

λευκης χιονος ανεισαν ευαγεις βολαι.

An rectè nescio, quamvis sciam Eurip. in Rheso
dixisse χιονος εξαυγεσερων, et Lucretium de cyncis co-
lorem *jaſtantibus* locutum esse.

Jàm ad Latinos convertamur. Ovidius, Met.
l. vi. 47,

ut

ut solet aer

Purpureus fieri cùm primùm aurora movetur,
Et breve post tempus candescere *solis ab ictu.*

Undè, quod aliis jàm notatum fuit, felici audaciâ
Horatius, Car. ii. 15,

Tum spissis ramis laurea *fervidos*
Excludet *ictus.*

Has metaphoras elegantes esse quis negaverit ?
At quantò elegantius de oculis et ipsorum radiis
adhibentur ! Homerus, Odyss. δ. 149,

κεινὸν γὰρ τοιοῦδε ποδες, τοιαῖδε δὲ χεῖρες,
οφθαλμῶν τε βολαί, κεφαλῆ τ', ἐφυπερθε τε χεῖραι.

Elegantèr Musæus, ver. 94, de amore loquens,

οφθαλμὸς δ' ὁδὸς ἐστίν, ἀπ' οφθαλμοῖο βολῶν
ἐλκὸς ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ φρενῶν ἀνδρὸς ὁδεύει.

Sic verbo βαλλεῖν sæpiùs utuntur ; ut in pulcher-
rimo illo Ap. Rhod. loco, lib. iii. 1017,

τοιοῦς ἀπὸ ξανθοῖο καρπῶν Αἰσονίδας
σραπτεν ἔρως ἠδείαν ἀπὸ φλογα, τῆς δ' ἀμαρυγῶν
οφθαλμῶν ἤρπαζεν· ἰαινέλο δὲ φρενῶν εἰσῶ
τηχομένη, οἴου τε περὶ ῥόδεοισιν ἐέρση
τηκέαι ἠρώοισιν ἰαιομένη φασσίν.
ἀμφὼ δ' ἀλλότῃ μὲν τε κατ' ἠδέος ὀμματα' ἐρείδον
αἰδομένοι, ὅτε δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βαλλὸν ὀπωπῶν.

Pulchrè Lucretius, l. iv. 1132,

Aut nimiùm *jacitare* oculos, aliumve tueri
Quod putat, in voltuque videt vestigia risus.

Pulcherrimè

ἴσα τ' ἐπ' ἀλληλοῖσι κερα ἀνέειλλε κάρηνα,
 αὐτογὸς ἠμίτομα κεραῆς ἄτε κυκλα Σελήνης.
 ἦλυθε δ' ἐς λειμῶνα, καὶ ἐκ ἐφοῦθησε φαάνθεις
 παρθενικὰς· πασησι δ' ἐρωσ γενετ' ἐγγυς ἰκεσθαι,
 ψαυσαι δ' ἡμερόιο βοός, τὰ ἀμβρύος ὄμμα

90

τηλοθι

Pulcherrimè Ovidius de Lucretiâ moribundâ,

Illa ad verba jâcens oculos sine *lumine* movit.

Sic nos fæpissimè, *the cast of the eye, to cast the eye.*

Agmen cogant duo ex Shakesperio nostrate loci,

That done, he lets me go ;

And, with his head over his shoulder turned,

He seem'd to find his way without his eyes ;

For out o' doors he went without their help,

And, to the last, bended their *light* on me.

Hamlet.

And she, *like harmless lightning, throws* her eye

On him, her brother, me, her mother, *bitting*

Each object with a joy.

Penè dixeram,

Cedite Romani Scriptoros, cedite Graii!

Confer D'Orville ad Chariton. p. 419, et Wakefield. Syl. Critic. sec. xlviij et cxxxii.

Ver. 87. ἀνέειλλε· Hic in neutro, aliquandò in transitivo sensu.

Ver. 89. Vim quandam elegantem habet in hoc loco participium φαάνθεις, quam fortassè perceperis ex illo Ovidii,

Phœbus amat ; *vis*que cupit connubia Daphnes.

Ver. 90. Simplex verbum γινομαι vice compositi επιγινομαι hïc usurpari videtur.

E

Ver. 92.

τηλοθι και λειμωνος εκαινυλο λαρον αυτην,
ση δε ποδων προπαροιθεν αμυμονος Ευρωπειης,
και οι λιχμαζεσκε δερην, καθελεγε δε κερην
η δε μιν αμφαφασκε, και ηρεμα χειρεσιν αφρον
πολλον απο σομαλων απομοργυλο, και κυε ταυρον.

95

αυλαρ ο μειλιχιον μυκησαλο· φαιης κ' αυλα
Μυγδονια λιγυη ηχον ανηπυουλος ακρειν·
ωκλασε δε προ ποδοϊιν, εδερκελο δ' Ευρωπειην
αυχεν' επισρεψας, και οι πλαλυ δεικνυε νωλον·
η δε βαθυπλοκαμοισι μελευντε παρθενηκησι·

100

Δευθ' εταραι φιλιαι και ομηλικες, οφρ' επι τωδε
εζομεναι ταυρω τερπωμεθα· δη γαρ απασας,
νωλον υποσερεσας, αναδεξειαι, οια τε νηυς.

πηρῆς

Ver. 92. εκαινυλο. *superabat*. Sic Hesiodus in Scuto
Herculis de Alcmenâ,

η ρα γυναικων φυλου εκαινυλο θηλυτεραων
ειδει τε μεγεθει τε.

Ver. 94. δε fortè τε.

Ver. 95. αμφαφασκε· Ovidius,

modo pectora præbet

Virgineâ palpanda manu.

Ver. 96. Suavissimè in meas saltèm aures im-
pingit vox illa ταυρον versum claudens. Si te non
similiter afficiat, ad reliqua transi.

Ver. 97. φαιης· *aliquis diceret*. Ovidius in loco
notissimo,

Scires e sanguine natos.

Ver. 99. εδερκελο δ' Ευρωπειην· *kept looking at Europa.*

Ver. 103. τερπωμεθα· *mediâ voce, nos oblectemus.*

Ibid. δη γαρ· *profecit enim.*

Ver. 104. οια τε νηυς· Vide suprâ ad ver. 60.

Ver. 105.

πρῆυς ὄδ' εἰσιδῆειν καὶ μελιχός, ἔδε τι ταυροῖς 105
ἀλλοῖσι προσεοικε· νοός δὲ οἱ ἦν τε φῶλος
αἰσιμος ἀμφιθεεῖ, μῆνης δ' ἐπιθευεῖαι αὐδῆς.

Ὡς φαμένη νῶλοισιν ἐφιζάνε μειδιώσα·
αἱ δ' ἀλλαι μελλεσκόν. ἀφαρ δ' ἀνεπηλάτο ταυρος,
ἦν θελεν ἀρπαξᾶς· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἴκανεν. 110
ἦ δὲ μέλας ρεφθεῖσα φίλας καλεεσκεν εἰαιρας,

χειρας

Ver. 105. πρῆυς ὄδ' εἰσιδῆειν καὶ μελιχός· Sic nos
Semigræci, *he is mild and gentle to look at.*

τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν. Solon.

At quanto ornatiùs hoc extulit Ovidius !

Nullæ in fronte minæ, nec formidabile lumen,
Pacem vultus habet.

Ibid. τι· *at all.*

Ver. 107. ἀμφιθεεῖ· *versatur : runs about him, i. e. ei inest.* Fortè, *circumvestit.*

Ver. 109. μελλεσκόν· sc. ἐφιζάνειν. Ellipsis usitata.
Isocrates ; τὰς μὲν ἐπορθῆν, τὰς δὲ ἐμελλον, ταῖς δὲ ἠπει-
λῆν τῶν πολεμῶν. Ex Vigero in voce μελλῶ ; ubi ipse,
Hoog. et Zeunius usus hujus verbi elegantissimos
luculentèr enarravere.

Ibid. ἀφαρ δ' ἀνεπηλάτο ταυρός· κτλ. Ovidius,

ausa est quoque regia virgo,

Nescia quem premeret, tergo confidere tauri,

Cum Deus a terrâ siccoque a littore sensim

Falsa pedum primis vestigia ponit in undis.

Ver. 111. ἦ δὲ μέλας ρεφθεῖσα· Ovidius,

Pavet hæc, littusque ablata relictum

Respicit.

Ibid. καλεεσκεν· *kept calling.*

E 2

Ver. 112.

χειρας ορεγνυμενη· ται δ' εκ εδυναυτο κιχανειν·
ακλιαων δεπιθας προσσω θεεν, ηυτε δελφισ.

Νηρειδες δ' ανεδυσαν υπ' εξ αλος, αι δ' αρχ πασαι
κηλειοις νωλοισιν εφημεναι εσιχωωλο. 115

και δ' αυλος βαρυδεπτος υπειρ αλος Εννοσιγαιος
κυμα καλιθουων, αλιης ηγειλο κελευθε
αυλοκασιγνητω· τοι δ' αμφι μιν ηγερεθουλο

Τριλωνες, πουλοιο βαθυρροο ενναειηρες,

κοχλοισι ταναοις γαμιον μελος ηπυουλες. 120

η δ' αρ' εφεζομενη Ζηνος βοεοις επι νωλοισ

τη

Ver. 112. χειρας ορεγνυμενη· Imago naturalis et
admodum pathetica. Suaviter Virgilius, Æn. vi.
312, de animis Charontis cymbam conscendere cu-
pientibus,

Stabant orantes primi transmittere cursum,
Tendebantque manus ripæ ulterioris amore.

Ver. 114. υπ' εξ αλος· Sic nosfer in Megara, 78,
υπ' εκ νηδυοφιν ηλθεσ.

Hæ præpositiones sæpissimè in compositione jun-
guntur. Hom. Il. ε. 22,

ουδε κεν αυτος υπεκφυγε κηρα μελαιναν.

Ver. 120. κοχλοισι ταναοις γαμιον μελος ηπυουλες·
Præclarus sanè concentus; siquidem, si Ovidium
audiamus, vel una concha uni Tritoni inflata ex-
audiri possit a medio mari ad orientem usque et
occidentem.

Cava buccina sumitur illi—

Buccina, quæ, medio concepit ut aera ponto,
Littora voce replet sub utroque jacentia Phœbo.

Ver. 122.

τῆ μὲν ἔχεν ταυρὸν δολιχὸν κέρασ, ἐν χερὶ δ' ἄλλη
εἶρυν πορφύρεας κολπὸν πύλασ, ὄφρα μὴ ὦν
θεοὶ ἐφελκομένην πωλῆσ ἄλος ἀσπέλον ὕδωρ·
κολπῶθι δ' ὠμοῖσι πεπλὺς βαθύς Ευρωπαϊός,
ἴσιον οἷα τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κερην.
ἢ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπο παλῆιδος κεν ἀνευθε,
φαίνετο δ' ἄτ' ἀκλῆ τις ἀλιρρόθος, ἔτ' ὄρος αἰπύ,
ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ὑπερθεν, ἐνερθε δὲ ποντός ἀπειρών,
ἀμφὶ ἔ παπῆνασα, τοῖνυ ἀνευκαλο φωνῆν·

125

130

Πη

Ver. 122. τῆ μὲν ἔχεν ταυρὸν δολιχὸν κέρασ, ἐν χερὶ
δ' ἄλλη Ovidius,

et dextra cornum tenet, altera dorso

Imposita est, tremulæ sinuantur flamine vestes.

Apud Achillem Tatium virgo finistrâ cornu
tenet,

τῆ λαίᾳ τὴ κερῶσ ἐχομένη, ὡσπερ ἠνιοχὸς χαλινῶσ.

Hanc litem qui solverit,

dicat quot Acestes vixerit annos,

Quot Sículus Phrygibus vini donaverit urnas.

Ver. 125. Elegantèr, ut omnia, Wakefieldius
hîc conjicit ἀνεμοῖσι, quam emendationem adstruit
locus ex Ovidio modò citatus. Eî quoque suffra-
gatur Achilles Tatius: ὁ δὲ κολπὸς τὴ πεπλὺ παλῆιδεν
ἐτετάτο κυρτίζμενος· καὶ ἡν ἔτος ἀνεμὸς τὴ ζῶγραφῶσ.

Ver. 129. ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ὑπερθεν, ἐνερθε δὲ ποντός ἀπειρών·
Audi Horatium, Car. I. iii. 27,

Nuper in pratis studiosa florum, et

Debitæ Nymphis opifex coronæ

Nocte sublustri nihil astra præter.

vidit et undas.

Quis

Πη με φερεις, Θεολαυρε; τις επλεο; πως δε κελευθον
 αργαλειοισι ποδεσσι διερχεαι, εδε θαλασσαν
 δειμαινεις; νηυσι γαρ επιδρομος εσι θαλασσα
 ωκυαλοισ, ταυροι δ' αλιην τρομεσιν αιαρπον.
 ποιον σοι ποιον ηδου, τις εξ αλος εσσετ' εδωδη;
 η ρα τις εσσι θεος; τι θεοις απειοικολα ρεζεις;
 εδ' αλιοι δελφινες επι χθονος, ετε τι ταυροι
 εν πονηρω σειχρασι· συ δε χθονα και καλα ποιον

135

αεροχος

Quis nescit Ovidianum illud,

Quocunque aspicias nihil est nisi pontus et aer,
 Nubibus hic tumidus, fluctibus ille minax?

Ver. 131. τις επλεο; *quis es?* is est hujus verbi
 usus.

Ver. 132. αργαλειοισι· *molestis, molesta mihi aggre-*
dientibus.

Ver. 133. νηυσι γαρ επιδρομος εσι θαλασσα· *Quàm*
concisè hoc omne extulit Lucretius per suum mare
velivolium!

Tum *mare velivolium* florebat navibu' pandis.

Ver. 136. η ρα· Interrogatio cum vehementiâ
 quadam.

Ver. 138. συ δε χθονα και καλα ποιον· i. e. καλα
 χθονα και καλα ποιον. Similitèr Ovidius, *Metam.*
 l. vi. 190,

Hospita tu terris erras, ego, dixit, in undis—
 præpositione *in* subauditâ ante *terris*.

Nec diffimilitèr Lucretius, lib. v. 398,

Avia cum Phaëthonta rapax vis solis equorum
 Æthere raptavit toto, terrasque *per omnes*.

Scilicèt, ante το *æthere* subauditur præpositio *in*,
 quæ

αεροχος αἴσσεις, χηλαι δε τοι εισιν ερεῖμα.
 η ταχα και γλαυκης ὑπερ αερος ὑψος' αερθεις 140
 εικελος αυψηροισι ποσησεαι οιωνοισιν.
 οι μοι, εγω μεγα δη τι δυσαμμορος, η ρα τε δωμα
 παρος αποπρολιπσσα, και εσπομενη βοῖ τῷδε
 ξεινην ναυιλιην εφεπω, και πλαζομαι οιη.

αλλα

quæ cum ablativo juncta, atq; etiàm tacita, idem
 sæpè valet quod *per* cum accusativo. Atque hinc
 est quòd continuatio temporis in ablativo non rarò
 effertur.

• Ver. 139. αεροχος. Op. Cyneg. i. 231,

ιππος επ' ανθερικων εθειεν κερφοισι ποδεσσιν.
 αλλος ὑπερ πονοιο, και ε σεφανην εδιηνε.

Ver. 140. η ταχα κτλ. Naturalis admodùm cogi-
 tatio. Nam cum semel leges a naturâ constitutæ
 violatæ fuerint, quid est quod non expectare possis?

Ver. 142. Cave putès vocem *τι* hîc minuendi
 vim exerere; potiùs intensitiva est. Conferas Ho-
 merum, Il. ζ. 486,

Δαιμονιη, μη μοι τι λιην ακαχιζεο θυμῳ,

et Callimach. in Dianam, ver. 100, μεγα τι χρεος; et
 in Delum, ver. 60, ubi hanc ipsam formulam in-
 venies,

Σπερχομενη μεγα δη τι και ε φατον.

Ibid. η ρα τε, i. e. ητε ρα ρα *utique*.

Ver. 143. Horatius, Car. l. iii. 27,

Impudens liqui patrios penates.

Ver. 144. οιη. Taurum scilicèt pro comite non
 ducebat.

Ver. 145.

αλλα συ μοι, μεδεων πολιης ἄλος Εὐνοσιγαιε, 145
 ἱλαος ἀνΐασειας· εελπομαι εισοραασθαι
 τον δε καλΐθυνοῖα πλοον προκελευθον εμειο·
 εκ αθεει γαρ ταῦτα διερχομαι ὕγρα κελυθα.

Ως φαλο· την δ' ὠδε προσεφωνεεν ευρυκερωσ βεσ·
 Φαρσει, παρθενικη, μη δειδιθι πονΐιον οιδμα. 150
 αῦλος τοι Ζευς ειμι, και εἴγυθεν ειδομαι ειναι
 ταυρος, επει δυναμαι γε φανημεναι ὅτ' εθελοιμι.
 σος δε ποθος μ' ενεηκε τοσην αλα μερησασθαι

ταυρον

Ver. 145. αλλα συ· το συ cum affectu enunciandum. Sic tu in hoc Virgiliano, *Æn.* vi. 365.

Eripe me his, invicte, malis; aut tu mihi terram
 Injice (namque potes) portusque require Velinos;
 Aut tu, si qua via est, si quam tibi Diva creatrix
 Ostendit (neque enim, credo, sine numine Divum
 Flumina tanta paras, Stygiamq; innare paludem)
 Da dextram misero, et tecum tolle per undas, me
 Sedibus ut saltè placidis in morte quiescam.

Ne dixeris hæc levia esse. Nihil leve est quo
 juvenum mentes acuantur ad elegantias optimorum
 scriptorum penitiùs percipiendas.

Ver. 151. αῦλος τοι Ζευς ειμι· Cave το τοι reddideris
 enim; immo tibi. *Hom.* Od. λ. 250,

νυν ερχεο προς δωμα και ισχεο μηδ' ονομηνης·
 αυταρ εγω τοι ειμι Ποσειδαων ενοσιχθων.

Similiter Soph. *Philoctetes*, 575,

ὄδ' εσθ' ὁ κλεινος σοι Φιλοκλήτης, ξενε.

Ver. 152. Ne vis particulæ γε in hoc loco te
 eludat, nam possum scilicèt.

Ver. 153. σος δε ποθος, i. e. ποθος σε amor tui.
Homer. *Il.* ω. 110,

αῦλαρ

ταυρον εειδομενον· Κρήνη δε σε δεξείαι ήδη,
ἢ μ' εθρεψε και αυλον, ὅπη νυμφηία σειο 155
εσσείαι· ἐξ εμεθεν δε κλύβς μαλα φυσσαι υίας,
οἱ σκηπίεχοι ἀπασιν επιχθονιοισιν εσονίαι.

Ὡς φάλο· και τέλεεσο τα περ φάλο. φαινέλο μεν δη
Κρήνη· Ζευσ δε παλιν εἴερην ανελαξέλο μορφην,
λυσε δε οἱ μίρην, και οἱ λεχος ενλυνον Ωραι. 160
ἢ δε παρος κερη, Ζηνος γενετ' αυτικα νυμφη,
και Κρονιδη τεκνα τιλλε, και αυλικα γινέλο μήτηρ.

αυλαρ εγω τοδε κυδος Αχιλληῖ προλιαπλω
αιδω και φιλοήηα τεην μέλοπισθε φυλασσων.

Eurip. And. 62. οικλω δε τω σω· *sed miseratione tui.*

Ibid. ανηκε· Sic Homerus usus est voce ανηκε.

Il. η. 25,

τιπτε συ δ' αυ μεμαυια, Διος θυγατερ μεγαλοιο
ηλθες απ' Ουλυμποιο, μεγας δε σε θυμος ανηκεν;

Ibid. μέρησασθαι· Sic Latini. Virgil. Æn. l. vii.
160,

Jamque iter *emenfi*, turre ac tecta Latinorum
Ardua cernebant juvenes, muroque subibant.

Ver. 157. Subaudi εν ante ἀπασιν.

Ver. 158. και τέλεεσο τα περ φάλο· *et eventum ha-*
buerunt quæ dixerat.

βελαις δ' εκ επεγέλο τέλος. Theognis, 640.

Homerus, Διος δ' ελελειελο βελη.

De vi plusquam perfecti, quod vocant, tempor
consule Clarkium ad Hom. Il. α. ver. 37.

ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΜΗΤΕΡ εμη, τιφθ' ὠδὲ φίλον καίλα θυμον ιαπίεις,
εκπαγλως αχευσα; το πριν δε τοι εκετ' ερευθος
σωζετ' επι ρεθεεσσι· τι μοι τοσον ηνιησαι;

η ρ' ὅτι

Ver. 1. τιφθ'· τι ὠδῆ. Sic Latini suo *tandem*
utuntur. Virg. *Æn.* i. 369,

Sed vos qui *tandem*, quibus aut venistis ab oris?

Vide Heynium ad locum.

Ver. 3. σωζέλο· *manet*. Soph. *Philoct.* 21. ειπερ
εσι σων· *si adhuc manet*.

Ibid. μοι· το μοι hîc penè respondet τῷ *quæso* La-
tinorum. Exempla hujus usus sunt innumerabilia.
Unum ex Ap. *Rhod.* sufficiat, l. iii. 386,

Αιήη σχεο μοι τῷδε εολῶ· *cohibe te, quæso*.

Sic Latini suo *mibi* sæpiùs utuntur,

Quid mibi Celfus agit?

Nec nostra lingua hanc elegantiam omninò
averfatur. Hujus rei testem liceat mihi facetiffi-
mum Shakesperium adhibere :

Pet. Villain, I say, knock *me* here soundly.

Gru. Knock you here, fir? why, fir, what am I, fir,
That I should knock you here, fir?

Pet.

ἢ ῥ' ὅτι ἀλγέα πᾶσχει ἀπειρία παιδιμος υἱός

ἄνδρος

Pet. Villain, I say, knock *me* at this gate,
And rap *me* well, or I'll knock your knave's
pate.

Et infra,

Pet. Senseless villain! Good Hortensio,
I bid the rascal knock upon your gate,
And could not get him for my heart to do it.

Gru. Knock at the gate? O Heavens!
Spake you not these words plain—Sirrah,
knock *me* here,
Rap *me* here, knock *me* well, and knock *me*
foundly,
And come you now with—knocking at the
gate?

Sed tamen amoto quæramus seria ludo.

Atque rectius fortassè dixero pronomen *μοι* extra
loci constructionem interpositum hanc vim habere,
ut significet id quod dicitur animum loquentis
propius et interiùs tangere; ut in Homericò illo,
Il. ψ. 19,

χαίρε μοι, ὦ Πάριλλε, καὶ εἰν αἰδαο δόμοισι.

Ubi dele istud *μοι* et locus statim friget. Cæterum,
cum nihil a proposito meo alienum ducam quod
tyronibus modò profit, quid si pulcherrimum ex
Lucretio locum adjungam, ubi redundantia elegan-
tissima in voce *tibi* reperitur? Lib. ii. 1027,

Nil adeo magnum, nec tam mirabile quicquam
Principio, quod non minuunt mirarier omnes
Paulatim: ut cœli clarum purumque colorem,
Quemque in se cohibent palantia fidera passim,

F 2

Lunæque,

άνδρος ὑπ' εἰδανοιο, λεων ὡσει θ' ὑπο νεβρα ;

5
ω μοι

Lunæque, et folis præclara luce nitorem :
Omnia quæ si nunc primum mortalibus adsint,
Ex improvîso ceu sint objecta repenti,
Quid magis his rebus poterat mirabile dici,
Aut minus ante quod auderent fore credere gentes?
Nil ut opinor ; ita hæc species miranda fuisset.
Quum *tibi* jam nemo fessus satiate videndi
Suspicere in cœli dignatur lucida templa.

Ver. 5. άνδρος ὑπ' εἰδανοιο. Præpositio ὑπο cum genitivo est *a, ab, abs*. Qua in significatione notandum est eam cum verbis etiam neutris conjugî ; nam ἀποθανεῖν ὑπο των πολεμιων, *mori ab hostibus*, id est, *interfici*. Vigerus. Scilicèt, quia hæc præpositio non tam agentem quàm auctorem et causam rei denotat. Homerus, Il. σ. 219,

ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἰαχὲ σαλπυγῆ
αἴσυ περιπλομένων δειῶν ὑπο θυμοραϊσῶν
ὡς τοτ' ἀριζήλη φωνή γενετ' Αἰακίδαο.

Similitèr apud eundem cum dativo, Il. ε. 699,

Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρηι καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυσῆ
οὐτε πῶτε πρόρρηποντο μελαιναῶν ἐπι νηῶν
οὐτε πῶτ' ἀνιεφεροντο μάχη.

Hic non omninò abs re fuerit admonere, Græcos poetas post verbum rei alicujus causam denotans aliquandò activè efferre quod passivè potiùs enuntiandum erat. Theocrit. Id. xxiv. 12 f,

καὶ οἱ ἀαγεῖς
διφροὶ ἐφ' ἅν ἐπιβαίνε, χρόνῳ διελυσαν μάχης.

Latini

ὦ μοι ἐγὼ, τί νῦ μ' ὦδε θεοὶ τόσον ἠίμησαν
 ἀθανάτοισι; τί νῦ μ' ὦδε κακῆ γονεὺς τέκον αἰσῆ;
 δυσμορὸς, ἢ τ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμυμονοῦ ἐς λεχὸς ἦλθον,
 τὸν μὲν ἐγὼ τῖσκον ἴσον φάεσσιν ἐμοῖσιν,

ηδ'

Latini quodammodò imitantur. Virg. *Æn.* i. 307,
 quas vento *accessit* oras.

Æneas ipse infrà, 332,

Ignari hominumque locorumque
 Erramus, vento huc et vastis fluctibus *acti*.

Ver. 6. *νῦ*. Hæc particula simùl cum cognatâ *νῦν*
 in primario usu tempus denotat, sed sicut Anglica
 particula *now* istam significationem aliquandò de-
 ponit. Exemplum ad *νῦν* pertinens habet ex Theo-
 crito, *Idyl.* x. 10,

οὐδαμὰ νῦν συνέβα τοι ἀγρυπνησαὶ δι' ἐρωτῆα;

Did it never *now*, or, did it never *then* happen
 to you to lie awake on account of love?

Ver. 7. κακῆ αἰσῆ. Subaudi *ἐπι*.

Ver. 9. τὸν μὲν ἐγὼ τῖσκον ἴσον φάεσσιν ἐμοῖσιν. Simi-
 litèr Callimachus in Hymno in Dianam,

καὶ δὲ σε φασὶ

καλὴν Ἀνικλείαν ἴσον φάεσσιν ἀφίλησαι.

Et Catullus, *Epigr.* iii.

Passer mortuus est meæ puellæ,
 Quem plus illa suis oculis amabat.

Ad quem locum vir doctus M. Ant. Muretus
 hæc habet: " Sic infra, *Ni te plus oculis meis ama-
 rem, jucundissime Calve*; et alibi, *Ambobus mihi quæ
 carior est oculis*. Oculorum sensus nobis omnium
 carissimus est, ut præclare disputat Aristoteles, ideò
 oculorum

πῶς ἐτι νῦν σεβόμεαι τε καὶ αἰδέομαι κάλα θυμῶν. 10
τὴ δ' ἔτις γενετ' ἄλλος ἀποήμερος ζωνίων,
ὅδε τοσόν σφετερῆσιν ἐγευσάλο φρονίσι κηδεῶν
σχέλιος, ὅς τοξοῖσιν ἅ οἱ ἔπορεν αἴλος Ἀπολλῶν,
πὲ τίνος Κηρῶν, ἠ Ἐριννυὸς αἶνα βελεμνα,
παῖδας ἔβς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλον εἴλετο θυμῶν, 15
μαῖνομενος κάλα οἰκῶν· ὁ δ' ἐμπλεὸς ἔσκε φονοῖο.
τὴς

oculorum in exprimenda vi amoris crebra fit
mentio. Plautus quidem, oculitùs amare, pro eo
quod est singularitèr amare, et oculiffimum ostium,
oculiffimumque hominem pro cariffimo dixit."

Ver. 12. ἐγευσάλο· Sic Soph. Trach. 1100,

ἀλλῶν τε μοχθῶν μυρίων ἐγευσάμενην.

Et Pindarus, Nem. Od. iii. 73,

μυρίαν
δ' ἀρέαν ἀΐλει νόῳ γευέλαι.

Ver. 15. καὶ ἐκ φίλον εἴλετο θυμῶν· *their dear life.*
Epitheton perpetuum.

Ver. 16. ὁ δ' οἰκός, scilicèt. φονοῖο· *sanguine caesorum.*
Causa, quod aiunt, pro effectu. Sic Euripides,
Troad. ver. 16,

καὶ θεῶν ἀνακλῶρα
φονῶν κατάρρει.

Similitèr, Supplices 785,

ἐνίφεν αἰῶν τῶν ταλαιπῶρων σφαγῆς·

Virgilius, Æn. iv. 20,

Anna, fatebor enim, miserì post fata Sichæi
Conjugis, et sparsos fraterna cæde penates;

Solus

ΤΗΣ ΜΕΝ ΕΓΩ ΔΥΣΗΝΟΣ ΕΜΟΙΣ ΙΔΟΝ ΟΦΘΑΛΜΟΙΣΙ

ΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ

Solus hic inflexit sensus, animumque labantem
Impulit : agnosco veteris vestigia flammæ.

Vide D'Orvil. Char. p. 427.

Hæc Herculis insania παθητικῶς ab Euripide
depingitur in Hercule suo Furente. Liceat ali-
quot versiculos in juniorum gratiam exscribere.

Ver. 954,

δεινα δ'Ευρυσθει βρεμων
ην εν Μυκηναϊς τῷ λογῷ· πάληρ δε, νιν
διγων κραταίας χειρος, εννεπει ταδε·
ω παι, τι πασχεις; τις ὁ τροπος ξευωσεως
τησδ'; η τι πα φονος σ'εβακχευσε νεκρων
δους αρβι καινεις; ὁ δε νιν, Ευρυσθεως δοκων
παλτρα προλαρβενθ' ἱκεσιον ψαυειν χερος
ωθει· φαρειραν δ'ευρειπη σκευαζειαι
και τοξ'εαυτε παισι, τες Ευρυσθεως
δοκων φονευειν· ὁι δε, ταρβεντες, φοβῶ
ωρον αλλος αλλοσ', εις πεπλης ὁ μεν
μητρος ταλαινης, ὁ δ'υπο κιονος σκιαν·
αλλος δε βωμον, ορνις ὡς, επηξ' ὑπο.

Vide Cl. Wakefield. ad locum.

Ver. 17. εμοις ιδον οφθαλμοισι· Patheticè; *I saw
with my own eyes.* Apud Homerum vox οφθαλμος
potiùs redundat. Od. δ. 269,

αλλ' εγω τοιςτον εγων ιδον οφθαλμοισι.

Quam locutionem rectè retuleris ad priscam illam
fermonis αφειαν cuius vestigia præcipuè apud Ho-
merum deprehendas. Exemplum insigne tyro-
nibus non inuidebo. Il. α. 363,

εξανδα, μη κευθε νω, ινα ειδομεν αμφο.

Ver. 18.

βαλλομενους ὑπο πάλῃ· (το δ' εἶδ' ὄνυχ' ηλυθεν αλλῶ)
εἶδε σφιν δυναμην ἀδινον καλεσθιν ἀρηξάει
μήτερ' ἔην· ἐπεὶ εἶγυς ἀνικαίου κακον γεν.
ὡς δὲ τ' ὄδυρέλι ορνίς ἐπι σφέτεροισι νεοσσοῖς
σλλυμενοῖς, ἔς' αἶνος οφίς ἐτι νηπιαχονίας
θαμνοῖς ἐν πυκνίνοισι καλεσθίει· ἢ δὲ κατ' αὐτῆς
πάλῃαι κλαζέσσα μαλα λιγυ πόνια μήτηρ,
εἶδ' ἄρ' ἔχει τεκνοῖσιν ἐπαρκέσαι· ἢ γὰρ οἱ αὐτῆς
ἀσπον ἱμεν μέγα τάρβος ἀμειλίχιοιο πελώρῃ·
ὡς ἐγὼ αἰνολοκέει, φίλον γονον αἰαζέσσα,

20

25

μαίνομενοῖς

Ver. 18. Animadvertite vim participii præsentis passivæ vocis quam frustrâ Latinè vertendo assequi conatus fueris.

Ver. 21. ὡς δὲ τ' ὄδυρεται, κίλ. Hom. II. β. 315,

μήτηρ δ' ἀμφεπόλια ὄδυρομένη φίλα τέκνα.

Ubi animadvertite τέκνα pro νεοσσοῖς. Diversâ figurâ Pindarus, Ol. iv. 253,

μία βῆς Κρηθεὶ τε μάτηρ
καὶ θρασυμηδεὶ Σαλ-
μωνει.

Cæterùm, de amore brutorum animalium in prolem suam, vide Op. Cyneg. l. iii. 96, et sequent.

Ver. 24. πόνια· Epitheton ornans.

Ver. 25. ἔχει· *potest*. Soph. Aj. 428,

οὔτοι σ' ἀπειργεῖν εἶδ' ὅπως ἐὼ λέγειν
ἔχω.

Ibid. ἢ γὰρ οἱ αὐτῆς, κίλ. Adeò verum est Horatianum illud, Epod. i. 21,

Non, ut adfit, auxilii
Latura plus præsentibus.

Ver. 28.

μαινομενοισι ποδεςσι δομον καλα πολλον εφοιων.
ως γ' οφελον μετα παισιν αμα θησκωσα και αυτη
κειθαι, φαρμακοειλα δι' ηπατος ιον εχουσα,
Αρβειμι θηλυτερησι μεγα κρειουσα γυναιξι.

30

τω

Ver. 28. μαινομενοισι ποδεςσι· pro μαινομενη, affectu
Megaræ ipsius, pulcherrimâ figurâ, ad pedes ejus
translato. Similitèr Eur. Troad. 561,

βρεθη δε φιλια περι
πεπλως εβαλε μαρι χειρας
επλοημενας.

Sic et Latini. Propertius, l. i. iii. 9,

Ebria quum multo traherem vestigia Baccho.

Tibullus, l. i. iii. 73,

Illic Junonem tentare Ixionis ausi
Versantur celeri noxia membra rotâ.

Virg. Æn. ii. 529,

illum ardens *infesto vulnere* Pyrrhus
Insequitur.

Ver. 29. ως γ' οφελον· De hac locutione consulatur
Vigerus. Interim, sufficiat tyrones admonere ως
οφελον κειθαι sonare *utinam ego jacuissem*, ως οφελος κειθαι
utinam tu jacuisses, ως οφελος κειθαι *utinam ille jacuisset*.
Cum toto hoc loco confer Ap. Rh. iii. 772,

ως οφελον γε
Αρβειμιδος κραιπνοισι παρος βελεεσσι δαμηναι
ωριν του γ' εισιδειν.

Ver. 31. θηλυτερησι· Epitheton haud infrequentèr
voci γυνη adjunctum.

G

Ibid.

τῷ ἡμᾶς κλαυσαυτέ φιλαίς ἐπι χερσὶ τοίχης

πολλοῖς

Ibid. *μεγα*. Similitèr Homerus,

κλυθὶ μὲν, Ἀργυροῖξ' ὅς Χρυσὴν ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε Ζαθεην, Τενεδοιο τε ἰφι ἀνασσεις.

Ver. 32. τῷ. Vide Zeunium ad Viger. p. 24.

Ibid. ἡμᾶς κλαυσαυτέ κίλ. Aliquod mortis solatium habebatur si parentes, vel filii, vel cognati sui homini mortuo suprema officia præstitissent. Hinc Tibullus, l. i. iii. 2, in loco suavissimo,

Me tenet ignotis ægrum Phæacia terris;
Abstineas avidas, Mors, precor, atra, manus!
Abstineas, Mors atra, precor; non hîc mihi mater
Quæ legat in mœstos ossa perusta finus.

Et Juvenalis in loco ubi Philosophum paritèr et Poetam agit, Sat. x. 258,

Incolumi Trojâ Priamus venisset ad umbras
Assaraci magnis solemnibus, Hectore funus
Portante, ac reliquis fratrum cervicibus, inter
Iliadum lacrymas, ut primos edere planctus
Cassandra inciperet, scifsâque Polyxena pallâ:
Si foret extinctus diverso tempore, quo jam
Cœperat audaces Paris ædificare carinas.

Nec nihil consolationis indè redibat ad eos qui parentibus aut filiis aut cognatis mortuis superfuissent. Hinc Virgilius in pulcherrimo illo Nisi et Euryali episodio, *Æn.* ix. 485,

Heu, terrâ ignotâ, canibus data præda Latinis
Alitibusque jaces, nec te tua funera mater
Produxì, pressive oculos aut vulnera lavi.

Ibid.

πολλοῖς συν κίρρεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
καὶ κεν ἕνα χρυσεὸν ἐς ὄσεα κρῶσσαν ἀπανίων
λεξάντες, κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενομεσθα.

35

νῦν δ' οἱ μὲν Θηβῆν ἵπποδροφὸν ἐνναϊσιν,
Ἄουιν πεδίοιο βάθειαν βῶλον ἀρβύτες·

αἶψα γὰρ ἐγὼ Τίρυνθα καὶ κρῆνα πῶλιν Ἡρῆς
πολλοῖσι δυσήνος ἰαπίομαι ἀλγεσιν ἦτορ

40

αἰὲν ὁμῶς· δακρυῶν δὲ πάρες μοι εἰδ' ἔρω.

ἀλλὰ ποσσὶν μὲν ὄρω πάυρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
οἰκῶ ἐν ἡμέτερῳ· πῶλεων γὰρ οἱ ἔργον ἔτοιμον

μοχθῶν,

Ibid. φίλαις ἐπὶ χερσὶ· Similiter Ovidius, *blandis lacertis*. Omnino adeas Wakefield. ad Eur. Alcef. 199.

Ibid. χ'. Ne obliviscantur tyrones particulam καὶ seu κεν eodem officio apud poetas fungi quo particula αν apud scriptores profaicos. Præcipue verò meminerint ejus vim δυναμικὴν indicativum, quem vocant, modum in potentialem vertere. In hoc loco, itemque in ver. 34, vis ejus participium quoque quodammodo complectitur; quod nemini mirum videbitur qui memoriâ tenuerit participium in verbum et conjunctionem legitimè resolvi posse. κλαυσάλλε ἐπέβησαν· i. e. ἐκλαυσαν καὶ ἐπέβησαν. λεξάντες κατέθαψαν· i. e. ἐλεξαν καὶ κατέθαψαν·

Ver. 33. ἐπέβησαν· *conscendere fecissent, imposuissent*. Similiter Hom. Il. α. 309,

ἐς δ' ἐκατόμβην

βῆσε Θερ.

Adeas Northmore ad Tryph. ver. 166, et Burgeffium ad Dawes. p. 495.

Ver. 37. βάθειαν *profundam*, i. e. *fertilem*.

μοχθων, τες επι γαιαν αλωμενος ηδε Θαλασσαν
μοχθιζει, πειρης ογ' εχων νοου ηε σιδηρη

καρτερον

Ver. 43. μοχθων τες μοχθιζει. Familiaris admodum
constructio. Hom. Il. δ. 26,

πως εθελεις αλιον θειναι πονον, ηδ' αλεγεον
ιδρωθ' ον ιδρωσα μογω, καμειην δε μοι ιπποι
λαον αγειρση, Πριαμω κακα, τοιο τε παισιν;

Sic potius locum interpunxerim quam cum
Clarkio, cujus editionem solam habeo.

Ver. 44. πειρης ογ'. Hom. Od. δ. 820,

του δ' αμφι τρομεω και δεidia, μη τι παθησιν
η ογε των ενι δημω εν' οιχειαι, η ενι πονω.

Ap. Rhod. lib. i. 307,

οιος δεκ νηιο θυωδεος εισιν Απολλων
Δηλον αν' ηγαθεν, ηε Κλαρον, η ογε Πυθω,
η Δυκιην ευρειαν επι Ξανθοιο ροησι,
τοιος ανα πληθυν δημα κεν.

Ad quem locum consule Editorem Oxoniensem.
Similiter Virg. Æn. i. 3,

multum *ille* terris jactatus et alto—

Vide Heynium—

et Æn. xii. 4,

Pœnorum qualis in arvis
Saucius *ille* gravi venantûm vulnere pectus,
Tum demum movet arma leo.

Si quis plura ex Latinis velit, adeat Bentleium
ad illud Horatii Car. lib. i. 9,

nec dulces amores

Sperne, puer, neque *tu* choreas.

Ad quem locum sic Julius Scaliger: *Versus videtur
coegisse*

καρτερον εν σθηεσσι· συ δ' ηυτε λειβεαι υδωρ,

45
νυκτας

coegisse eum, ut pronomen interponeret. Hæc tantum virum scripsisse! Scilicet, humanum est nescire et errare; quod utinam semper memoriâ tenuissent Critici.

Ibid. πείρης ογ' εχων νοον ηε σιδηρα. Hom. II. ω. 203,

πως εθελεις επι νηας Αχαιων ελθεμεν οιος,
ανδρος ες οφθαλμικς, ος τοι πολεως τε και εσθλως
υιεας εξεναριξε; σιδηρειου νυ τοι ηιορ.

Apud Theocritum simili figurâ Hercules χαλκρο-
καρδιος audit. Idyl. xiii. ver. 5. Et in Idyl. x.
ver. 7, homo quidam ab altero appellatur πετρως
αποκομμ' ατεραμνω. Tibullus, lib. i. el. 2,

non tua sunt *duro* præcordia ferro
Vineta, nec in tenero stat tibi corde *filex*.

Ad quem locum fructuosissimè perlegi potest doctissima et elegantissima Heynii adnotatio, cujus rationes, si ipse minus eis satisfacisset, hic nostri locus adstrueret. Pulchrè Ovid. Met. vii. 32,

Hoc ego si patiar, tum me de tigride natam
Tum *ferrum* et *scopulos* gestare in corde fatebor.

Ver. 45. συ δ' ηυτε λειβεαι υδωρ. Homerus, II. π. 2,

Πάροκλος δ' Αχιλῆϊ παρισάλο, ποιμενι λαων,
δακρυα θερμα χεων, ωςε κρηνη μελανυδρος
ητε κατ' αιγυλιπος πετρης δυοφερον χεει υδωρ.

Pulchrè item Q. Calaber, l. x. 415. Virgilius, Æn. ii. 651,

Nos contra, *effusi* lacrymis,

Ver. 46.

νυκτας τε κλαιεσα, και εκ Διος ημαθ' οποσσα.
αλλος μαν εκ αν τις ευφρησαι με παρασας
κηδεμονων· κ γαρ σφε δομων κατα τοιχος εεργει,
και λιην παντες γε περην πιτυωδεος Ιδμη
ναισθ'· εδ' εμοι εσι προς ούλινα κε βλεψασα, 50
δια γυνη παναπολιμος, αναπλυξαιμι φιλον κηρ,
νοσφι γε δη Πυρρης συνομαιμονος· η δε και αυτη
αμφι ποσει σφειρω πλεον αχθειαι Ιφικληι,
σφ υιω· παντων γαρ οϊζυρωλια τεκνα
γειναδαι σε θεω τε και ανερι θυνηω εολπα. 55
Ως

Ver. 46. και εκ Διος ημαθ' οποσσα· Hesiod. Op. et Dies, 769,

αιδε γαρ ημεραι εισι Διος παρα μηλιοενιος.

Vide ibi Heinsium.

Ver. 50. προς ούλινα κε βλεψασα· Eurip. Her. Fur. ver. 81, προς σε γαρ βλεπω. Sic nos, *to thee I look*. De voce κε vide supra ad ver. 32.

Ver. 51. αναπλυξαιμι· Sic nos, *unfold my mind*. Sed neque vulgaris lectio αναψυξαιμι elegantia caret. Homerus, Il. κ. 574,

αυλαρ επει σφιν κυμα θαλασσης ιδρω πολλων
νιψεν απο χρωτος, και ανεψυχθεν φιλον ηιορ
εσ ρ' ασαμινθες βαυτες ευξεσας λωσαντο.

Similiter Eurip. in voce αναψυχη. Sup. 615,

κακων δ' αναψυχας
Θεοι βροτοισι νεμωσι.

Ver. 55. εολπα· Hic propriè *puto*; ex qua vocis significatione legitimè fluxere *sperandi* et *metuendi* sensus. Confer Wakefield. ad Eurip. Ion. 360.
Ver. 56.

Ὡς ἀρ' ἐφη· τὰ δὲ οἱ θαλερώτερα δακρυα μῆλων
 κολπον ἐς ἡμεροεὶα καὶ α βλεφαρων ἐχεούλο,
 μνησαμένη τεκεων τε, καὶ ὦν μέλεπεια τοκῆων.
 ὡς δ' αὖτως δακρυοισι παρηΐα λευκ' ἐδαινευ
 Ἀλκμηνη· βαρυ δ' ἦγε καὶ ἐκ θυμῶ γεναχῶσα,
 μυθοισι πυκνιοισι φίλην νυον ὡδε μέτηδα·

60

Δαιμονιη παιδων, τι νυ τοι φρεσι ἐμσεσε τῆλο
 πευκαλιμῆς; πῶς ἀμμ' ἐθελεῖς οροθυνεμεν ἀμφῶ,
 κηδ' ἀλασα λεγῶσα; τὰ δ' ε νυν πρῶτα κεκλαυΐαι,
 ἢ ἐκ ἀλις οἷς ἐχομεδα το δεύλαλον αἰεν ἐπ' ἡμαρ

65

γιγνομενοῖς;

Ver. 56. θαλερώτερα δακρυα μῆλων· Quid hîc sibi velit
 vox μῆλων optimè intellexeris ex Hefychianâ locu-
 tionis θαλερον δακρυον iinterpretatione: το πολυ και μη
 ξηραινομενον, ἀλλ' ἐπι των οφθαλμων αει θαλλον. Si plures
 similitudines a pomis ductas videre velis, adi Vil-
 loison ad Longum, p. 53.

Ver. 57. κολπον ἐς ἡμεροεὶα· Suaviùs Homerus,
 Il. ζ. 483,

ἢ δ' ἀρα μιν κηωδεῖ δεξάλο κολπῶ.

Ver. 62. Δαιμονιη παιδων· δαιμονιε· μακαριε, κακο-
 δαιμων· Hefych. De constructione confule Cl.
 Wakefieldium ad Eurip. Her. Furen. ver.
 114.

Ver. 63. πευκαλιμῆς· Hefych. πευκαλιμαῖς· συνε-
 ταις, οἰξαις, πικραις ἢ αγαθαις. Si *tristes* interpreteris,
 advoca illud Horatii,

*amara curarum
 eluere efficax.*

Ibid. πῶς· why.

Ver. 65. το δεύλαλον αἰεν ἐπ' ἡμαρ· every succeeding
 day.

γιγνομενοις ; μαλα μιν γε φιλοθρηνης κε τις ειη,
 ὅστις αριθμησειεν εφ' ημετεροις αχρεεσι.
 Θαρσει· κ τοιησδ' εκυρσαμεν εκ θεα αισης.
 και δ' αυτην ὄρω σε, φιλον τεκος, ἀρβυλοισιν
 αλγεσι μοχθιζεσαν· επιγνωμων δε τοι ειμι
 ασχαλααν, ὅτε δη γε και ευφροσυνης κορος εστι·
 και σε μαλ' εκπαγλωσ ολοφυρομαι ηδ' ελεαιρω,
 νεκα ημετεροιο λυγρε μελα δαιμονος εσχες,
 ὅς θ' ημιν εφυπερθε καρης βαρυσ αιωρειται.

70

150

day. Ut plenè percipias vim τῆ αιεν elegantem,
 confer Eurip. Ion. 334,

βωμοι μ'εφερβον, οὐπιῶν τ'αει ξενος.

Ver. 67. Rarior constructio verbi αριθμεω in hoc
 loco obtinet. Mea saltè lectio, quæ quàm exigua
 fit pulchrè scio, exemplum alterum non suppeditat.
 Fortassè Anglicè non malè sic reddideris, *who*
should keep count over our griefs.

Ver. 68. Θαρσει· bono animo esto. συλλογον λαβε
 ψυχης, ut alicubi apud Euripidem est.

Ver. 70. De voce γνωμη et ejus compositis vide
 Burgessium ad Æd. Colon. ver. 657.

Ver. 71. κορος· Pindarus, Nem. Od. vii. 75,

αλλα αναπαυσις

εν παντι γλυκεια εργω. κορον δ'εχει
 και μελι, κιλ.

Ver. 73. λυγρε μελα δαιμονος εσχες· Ne tyrones
 hæsitent, μελεσχες δαιμονος λυγρε. δαιμων *fortuna*. Si ex-
 emplum quæfiveris, suppeditet Euripid. Ion. 1394,

τα τῆ θεα μιν, χρησα· τῆ δε δαιμονος,
 βαρεα.

Ver. 74. Eurip. Her. Furens, 640,

το δε γηρας αιει

βαρύτερον

ἰσῶ γὰρ Κερη τε καὶ εὐεανὸς Δημήτηρ,
 ἀς κε μέγα βλαφθεὶς τις ἐκῶν ἐπιόρκου ὁμοσση
 δυσμενέων, μῆθεν σε χερείοτερον φρεσὶν ἦσι

75

σεργεῖν,

βαρύτερον Αἴλαια σποπέλου
 ἐπὶ κράϊ κείλαι.

Ver. 75. ἰσῶ. De hac formulâ adi Wakefieldium ad Eur. Ion. 1499. Cæterùm, animadvertite verbum *σεργεῖν* nullum accusativum antecedentem habere, quasi poeta scripserit *ἐπομανυμι κερην*, quod si scripsisset, linguæ Græcæ ratio vix admiffisset accusativum ante vocem *σεργεῖν*, quia utrumque verbum ad eandem personam relatum foret. Audi de hac re Hoogven. apud Vigerum, p. 207. Hanc linguæ Græcæ proprietatem poetæ Latini imitati sunt. Ovidius in loco notissimo,

sed enim quia retulit Ajax
 Esse Jovis pronepos.

Ubi animadvertant tyrones, etiam si loci ratio postulâffet, Ovidium non Latinè potuisse dicere, *sed enim quia retulit Ajax Ulysses esse Jovis pronepos*: norma loquendi accusativum desiderâffet.

Ver. 76. *Quorum numen haud pejeraverim; id potiùs in inimicos meos cadat*; ex more veterum, quæ mala deprecarentur, ea in hostes imprecantium. Hinc pendet ut, ni memoria me ludit, rectè observavit Gesnerus, illud Horatii Car. iii. 17,

Hostium uxores puerique cæcos
 Sentiant motus orientis Austri.

Similiter Virg. Geor. iii. 518.

Ver. 77. *φρεσὶν ἦσι· animo meo*. Vide Cl. Burgessium ad Dawes. Mis. Crit. p. 392, in cujus obser-

σεργεῖν, ἢ εἴπερ μοι ὑπ' ἐκ νηδύοφιν ἠλθες,
καὶ μοι τηλυγέη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἠθά·
καὶ αὐτὴν γε νῦν παμπαν εὐλοπα σε τρέφο γε ληθεῖν. 80
τῷ μὴδ' ἐξείπης τὸ γ', ἐμὸν θαλός, ὡς σευ ἀκηδῶ,
μὴδ' εἰ κ' ἠύκομα Νιοβῆς πυκινώτερά κλαίω·
καὶ γὰρ νεμεσήλον ὑπερ τεκνῶ γοααδάαι
μῆλερὶ δυσπαθεούϊος· ἐπεὶ δεκά μηνῶς ἐκαμνον,
πρὶν καὶ περ τ' ἴδσειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἥπατ' ἐχέσσα, 85
καὶ

observationes de voce σφέερος ipse seorsum inci-
deram.

Ver. 79. τηλυγέη *cara, unica*. Hesych. τηλυγέλος·
ὁ τῆλε τῆς ηλικίας τοῖς γονεῦσι γεγονώς, ἐπὶ γῆρα παῖς μονο-
γέννης.

Ver. 80. Animadvertite γε geminatum in uno
versu.

Ver. 83. Si ipse nollem, calamus ultrò ex-
scriberet pulcherrimum illud Homer. Il. γ. 356,

οὐ νεμεσίς, Τρῶας καὶ εὐκνημίδας Ἀχαιοὺς
τοιοῦτ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἀλγεᾶ πασχεῖν.

Quem Homeri locum comitentur, ut certè debent,
hi Propertii versiculi, l. ii. el. 2,

Hac ego nunc mirer si flagret nostra Juventus?

Pulcrius hac fuerat, Troja, perire tibi

Olim mirabar, quur tanti ad Pergama belli

Europæ atque Asiæ causa puella fuit.

Nunc, Pari, tu sapiens, et tu, Menelae, fuisti,

Tu quia poscebas: tu, quia lentus eras.

Ver. 84. Conferas Virg. Ec. iv. 61.

Ver. 85. Nota τὸ πρὶν cum infinitivo constructum,
more usitatissimo. Porro, vim τὲ πρὶν καὶ περ τ', sic
fortasse exprimas, *and that even before I had seen him.*

Ibid.

και με πυλαρταο σχεδον ηγαγεν Αιδουνοο*
ωδε ε δυοκεοασα κακαο ωδυναο ανελλην.
νυν δεμοι οιχελαι οιοο επ' αλλορηοο νεοο αθλον

εκληλεωο*

Ibid. εμω υπο ηπαλ' εχουοα* aliòò υπο ζωη, υπο κολπω,
εν γαστρι εχειν.

Ver. 86. Hom. Il. θ. 367,

ενε μιν ειο αιδαο πυλαρταο ωρεπεμφεν.

Virgil. Æn. vi. 573,

Tum demùm horrifono fridentes cardine facræ
Panduntur portæ.

Ver. 88. νυν δεμοι* Si per Brunckium licuiffet,
legerem equidem νυν δε μοι, quia το μοι elegantèr
quasi abundat, et salvâ constructione abesse po-
terat; quod an in το εμοι unquam cadat, nescio. Ne
tamen putes vocem μοι omninò otiofam esse, feito
eam tale aliquid in sententiam conferre, *in meum
dolorem*. Vide infra, ver. 93. Cæterùm, voces μοι
et εμοι diverfos fortitas esse ufus docet vir doctus
Jac. Harris. Hermes, p. 84. "The Greeks too
had in the first person 'Εμῶ, 'Εμοί, Εμέ, for *Contra-
diftinctives*, and Μῶ, Μοί, Μὲ, for *Enclitics*. And
hence it was that Apollonius contended that in the
passage above quoted from the first Iliad (παιδα δε
μοι λυοαίε φιλην) we should read πᾶιδα δ' ΕΜΟΙ for
πᾶιδα δε ΜΟΙ, on account of the contradiftinction
which there occurs between the *Grecians* and
Chryses."

Ibid. οιοο* *solus sine conjuge*. Eurip. Iphig. in
Aulide, 79,

Μενελαοο εν καθ' Ελλαδ' οιορηοασοο μονοο* *sine conjuge*.

εὐλεων· εἰδὼ δὲ οὐδὲ δυσάμμορος εἶπε μιν αὖτις
εὐθαδὲ νοσησαίνθ' ὑποδέξομαι, εἶπε καὶ κχι. 90

πρὸς δ' εἶπε μ' ἐποίησε διὰ γλυκύν αἶνος οὐνεὶρος
ὑπνόν· δειμαίνω δέ, παλιγκόλον ὄφιν ἰδῶσα,
ἐκπαγλῶς, μὴ μοι τι τέκνοις ἀποθυμίον ἔρδοι,
εἰσαίτω γὰρ μοι ἔχων μακελὴν εὐεργεῖα χερσὶ
παῖς ἔμος ἀμφόληρσι, βίη Ἡρακλῆειη· 95

τη

Ver. 89. εἰδὼ οὐδὲ δυσάμμορος, κίλ. Simplicitèr et patheticè ; color orationis ex Hom. Il. ζ. 367,

οὐ γὰρ τ' οἶδ' εἰ ἐτι σφιν ὑπότροπος ἴξομαι αὖτις
ἢ ἠδὴ μ' ὑπο χερσὶ θεοῖ δαμώωσιν Ἀχαιοί·

Ver. 92. παλιγκόλον· ἐχθρον.

Ver. 93. τι· Sic dudùm ipse correxeram pro vulgari το.

Ibid. ἀποθυμίον *molestum*, ut καλαθυμίον *gratum*.

Ver. 95. βίη Ἡρακλῆειη· Similitèr Homerus, Il. ο. ver. 640,

ἀγγελίης οἰχνεσκε βίη Ἡρακλῆειη.

Od. θ. 361,

ὥς εἰπὼν, δεσμὸν ἀνιεί μενος Ἡφαιίστιο.

Omninò consule Zeunium ad Vigerum, p. 53, copiosissimè de hac re differentem, a quo hæc interim habe: "Est præcipuum hujus idiomatis usus ubi de persona eximiæ dignitatis sermo est. Ex substantivis quæ sic usurpantur præcipua sunt βίη, μένος, ἰς, σθένος, φόβος." Adde Θρασος Or. Cyneg. l. ii. 466, ἢ κρυερῶν ἀρκίῶν ὀλοῦν Θρασος. Unum exemplum ex Latinis hanc annotationem claudat. Hor. i. 3,

Perrupit Acheronta Hercules labor.

Ubi Hercules labor idem est quod Hercules laboriosus.

Ver. 96.

τη μεγαλην ελαχαινε, δεδεγμενος ὡς ἐπι μιθῶ
 ταφρον, τηλεθαούλος ἐπ' εσχάτη τινος αγρε,
 γυμνος, ανευ χλαινης τε και ευμίροιο χίλωνος.
 αὐταρ ἐπειδὴ πάντος αφικέλο προς τελος εργε,
 κάρτερον οινοπεδοιο πονευμενος ἔρκος αλωης,
 ἦλοι ὁ λιτρον εμελλεν ἐπι προχούλος ερεισας
 ανδηρεσ κἀλαδυναι ἅ και παρος εἰμάλα ἔσο·
 ἐξαπινης δ' ανελαμφεν ὑπερ καπέλοιο βαθειης
 πυρ αμύλον, περι δ' αὐλον αθεσφαλος ειλείλο φλοξ.
 αὐταρ ὄγ' αἰεν οπιδσε θυοις ανεχαζέλο ποσσιν,
 εκφυγειν μεμαως ολοον μενος Ηφαιστοιο·
 αἰει δε προπαρορθεν εβ χροος ἦυτε γερρον,
 νωμασκε μακελην· περι δ' ομμασιν ενθα και ενθα
 παπταινε, μη δη μιν επιφλέξε δηϊον πυρ.
 τῷ μεν αοσσησαι λελιημενος, ὡς μοι εἴκλο,
 Ιφικλης μεγαθυμος, ἐπ' εδῆι καππεσ' ολιθων
 πριν γ' ελθειν, εδ' ορθος αναστηναι δυνατ' αυθις,
 αλλ' ασεμφες εκείλο, γερων ὡσει τ' αμενηνος,
 ὄντε και εκ εθελούλα βησσαλο γηρας αλερπεσ

100

105

110

ΚΑΠΠΕΣΕΕΙΝ·

Ver. 96. ἐπι μιθῶ *on condition of receiving a reward*, quæ vis est præpositionis ἐπι.

Ver. 106. μενος Ηφαιστοιο· Od. λ. 219,

αλλα τα μεν τε πυρος κάρτερον μενος αιθομενοιο
δαμνα.

Ver. 114. γηρας αλερπεσ· Quod usitatori epitheto
λυτρον appellatur. At neq; minor est vis vocis αλερπησ,
ut ex Homero discere est. Od. λ. 94,

τιπτ' αυτ' ω δυσνηε, λιπων φαοσ ηελιοιο
ηλυθεσ, οφρα ιδησ νεκυασ και αλερπεα χωραν ;

Ubi αλερπησ idem est quod συγνος *terribilis*. Ovidius
de Orpheo ad inferos descendente,

Persephonem

καππεσεειν* κείλαι δ' ὄγ' ἐπι χθονος ἐμπέδον αὐτε, 115
 εἰσοκε τις χείρος μιν ἀνειρυσή παριούτων,
 αἰδέσθεις ὀπίδα πρότερην πολιοιο γενεῖς*
 ὡς ἐν γῆ λελήστο σακεσπαλος Ἰφικλείης.
 αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖεσκον ἀμηχανεούτας ὄρωσα
 παῖδας ἐμεις, μεχρὶ δὴ μοι ἀπέσσυτο νηδυμος ὕπνος 120
 ὀφθαλμῶν, Ἦως δὲ παραυτικά φαιδιμος ἤλθε.
 τοια, φίλη, μοι οὐεῖρα δια φρενας ἐποίησαν
 παννυχίη* τα δὲ πάντα πρὸς Εὐρυδῆα τρεποῖο,
 οἴκῃ ἀφ' ἡμέτεροιο* γενοῖο δὲ μανθῖς ἐκείνω
 θυμος ἐμος, μὴδ' ἄλλο παρεκτέλεσεῖε τι δαιμῶν. 125

Persephonem adiit, *inamænaque* regna tenentem
 Umbrarum dominum.

Pulcherrimè de toto hoc genere disputavit Clarkius
 ad Hom. Il. β. 269. Unum tantùm exemplum
 addam. Pindar. Ol. i. 84,

ἀκέρδεια ληλογχεῖν
 δαμῖνα κακαγορῶς.

Ver. 115. αὐτε* *ibidem*.

Ver. 119. ἀμηχανεούτας* *ope destitutos*. Vim hujus
 vocis plenius percipias ex isto Pindari Ol. v. 32,

ἀπ' ἀμηχανίας ἀγων εἰς φάος
 τούδε δαμον ἄσων.

Ver. 123. Vide suprâ ver. 76.

Ver. 124. γενοῖο δὲ μανθῖς* Similitèr voce μανθῖς
 usus est Æschylus. Sept. ad Theb. ver. 408,

Ταχ' ἂν γενοῖο μανθῖς ἢ ἕνοια τινι.

Ver. 125. παρεκτέλεσεῖε τι δαιμῶν* quasi *furtim*
 perficiat. De vi eleganti præpositionis *παρα* in
 compositione vide elegantissimum Wakefieldium.
 Sil. Crit. sect. xliii.

A D D E N D A.

ADDENDA.

ΕΥΡΩΠΗ.

VER. 68. εθειρην* Sic Virgilius, G. iv. 137,
Ille *comam* molli jam tondebat hyacinthi.

Ver. 75. ανωϊσοισιν* Similitèr Musæus, ver. 88,
αλλα πυριπνευσοισι δαμεις αδοκηλον οϊσοις.

ΜΕΓΑΡΑ.

VER. 5. In verbis *scilicèt, quia hæc præpositio,*
ἔσ. mentem meam parùm feliciter exposui. Rec-
tius fortassè dixissem, istam præpositionis ὑπο in
agentis notione cum verbis neutris constructionem
perfectam videri posse ex latiore illo causæ signi-
ficatu quo hæc præpositio præcipuè gaudet.
Quod si hæc omnia vel falsa vel nimis subtilia visa
fuerint, pro indictis habeantur. Cæterùm, ad finem
istius annotationis adde ex Virgilio,

Zephyrique tepentibus auris
Laxant arva sinus. Geor. ii. 330.

Ver. 75. Pro verbis *Audi de hac re Hoogven. apud*
Viger. p. 207, quæ in finem annotationis rejicienda
erant, inferere, Immò nominativum potius in hac con-
structione subaudiri colligere licet ex locutionibus
hujusmodi,

hujusmodi, εγω δε και αυτος ηγαμαι ομοδελος γε ειναι των
κυκλων. Plato in Phædone.

συ δε συνθεο, και μοι ομοσσον
η μεν μοι προφρων επεσιν και χερσιν αρηξειν. Hom.

Ubi το προφρων concordat cum voce συ ante verbum
αρηξειν subauditâ.

Porro, opusculo jam excuso, comperi me quæ-
dam negligentius scripsisse, atque in uno et altero
loco, cogitationibus aliò abreptum, etiàm in La-
tinitatem peccâsse. Sed hi lapsus nullo negotio
inter docendum corrigi poterunt, ideòque nihil
muto. Hallucinationibus meis ignoscat lector be-
nevolus.

F I N I S.

